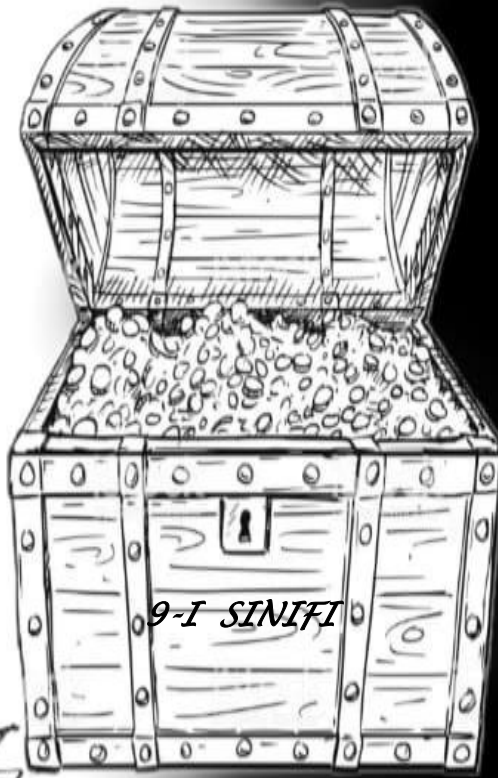

HİKÂYE Sandığı

Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen,

Türk istiklâlini,

Türk Cumhuriyetini,

İlelebet,

Muhafaza ve müdafaa

Etmektir.....!

Mustafa Kemal Atatürk

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....	6
ONLAR DA YAŞASIN.....	7
SAVAŞ MI BARIŞ M.....	9
HIZLI YAŞAMAK.....	11
YILLARIN EKSİKLİĞİ.....	13
ASLI'NIN HAYATI.....	15
AYDIN DOKTOR.....	17
EYLÜL VE YAĞMUR'UN TARTIŞMASI.....	18
ÖZGÜRLÜK.....	21
MÜZİĞİN SESİNİ DUYMAYANLAR.....	23
FARKINDALIK.....	25
KEŞKE SENİ DİNLESEYDİM.....	27
MAHALLEDEKİ YABANCI.....	30
KAHRAMAN KÖPEK.....	32
HAYALLERİNİN PEŞİNDEN KOŞ	34
BİLGİSAYAR OYUNUNDAN.....	36
SOĞUK SAVAŞ	37

ELMA DANSI	39
İKİMİZİN HAYATI	41
İNSANIN DOĞAYA BAKIŞI	43
YENİ ŞEHİR.....	44
KALP KIRAN ARKADAŞ.....	46
İLETİŞİM VE İNSANLAR.....	48
ÇEKİNGENLİK.....	50
GERÇEK ADALET.....	52
GÜVEN.....	54
DOSTLUK.....	57
DOSTLUK.....	59
MERTER.....	62
SAYGI	65
KARDEŞİM	67
DİKKAT AŞK ÇIKABİLİR.....	70
PİŞMANLIK.....	73
DOĞRULUK KAZANDIRIR.....	74
BİR SEVDA UĞRUNA.....	76
AZİM.....	79
NOT.....	80

Hikâye Sandığı

Ön Söz

Başkalarının başından geçenleri öğrenme ve onları anlatma isteği tarih boyunca bütün kültürlerde hep canlı kalmıştır. Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana başkalarının hayatlarında seyahat ederiz. Zaman ve mekân olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok anlatının olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bir insanın ömrü boyunca başından geçenler ya da duydukları doğal olarak sınırlıdır. Oysaki kendi dışında sınırsız bir âlem akmaktadır; burada yaşananlar, hayalleri dolduracak kadar çeşitli ve bitimsiz olduğu için asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri hep bu âlemden beslenmiş fakat bugün için uzak bir mazi olarak kalmışlardır. Roman ve hikâyelerin kurmaca dünyası, yalnızca var olanla yetinmemiş; neredeyse insanın dokunduğu her şeyi konu alarak zaman ve mekân engellerini aşmış modern insanın merakının baskılarını azaltmıştır.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. 9 –I sınıfındaki öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri hikâyelerini bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığımızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Onlar da Yaşasın

Güzel bir günün habercisiydi aslında; gözü kamaştırarak yükselen güneş, bahçeye konuk olan kuşlar ve tavşanlar ...

Deniz; mavi gözlü, kısa boylu, zayıf bir çocuktü ve bu sene 2. sınıfa başlayacaktı. Bir de ablası Elvin vardı o da bu sene 11. sınıfa gidecekti. Yaz tatili sonrası ilk okul günüydü. Deniz sabahın erken saatlerinde büyük bir heyecanla uyanmıştı. Hızlı bir şekilde kahvaltısını yaptı, yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı, kıyafetlerini giydi ve okula gitmek için ablasıyla yola çıktı.

Deniz, okula giderken ablasına çeşitli sorular soruyor ve yol boyunca sorularına mantıklı cevaplar arıyordu. Her günün konusu ve soruları farklı oluyordu. Bu yılın ilk konusu ise hayvanlardı. Fakat bu konu hakkında aklına hiç soru gelmiyordu. Yol bugün çok kalabalıktı. Ablası Deniz'in elini sıkıca tuttu ve her yer karınca yuvası gibi bu ne kalabalık, diye söylendi. Deniz, ablasının söylediklerini duyunca bir an karınca yuvalarını düşündü yine de ablasının dediğini pek de anlamış sayılmazdı fakat duydukları soru bulmasında yardımcı olmuştu ki buldum buldum, diye bağırılmaya başladı ve ablasına: " Karıncalar nasıl kendilerinden büyük yükleri taşıyorlar? Ezilmiyorlar mı? " diye ilk sorunu sordu. Elvin: " Onlar kendi ağırlıklarının 20-40 kat fazlasını taşıyabiliyor. " diye cevap verdi. Deniz bunu öğrenince şaşkınlıkla " Peki o kadar büyük yiyecekleri ne yapıyorlar? Tüm yiyecekleri yerlerse daha büyük olmaları gerekmez mi?" diye bir soru daha ekledi. Elvin: "Karıncalarda iki mide bulunur, biri kendileri için biri de diğer karıncalarla paylaşmak içindir." dedi. Deniz, ağız açık bir şekilde ablasını dinlerken birden arkadaşlarıyla paylaştığı yemekler aklına geldi ve direkt ablasına yönelerek: "Karıncalarla yaşamımızdaki ortaklıkların ve onların da bizler gibi yaşamlarının olduğunu düşünüyorum. Onlarda bizim gibi yiyeceklerini paylaşıyorlarsa belki de bazen onların arasında tartışma

çıkıyor olabilir. Peki ya karıncalarla yaşamlarımız bu kadar benziyorken onların okulları, hastaneleri ve meslekleri var mı?" dedi. Elvin, bu soru üzerine Deniz'e bakıp güldü ve hiç bu soru sorulmamış gibi yoluna devam etti. Fakat "Onlara okul yapsam faydalı olur muyum, onların insanlar gibi okula ihtiyacı olur mu?" soruları gün boyu Deniz'in aklından hiç çıkmadı. Eve geldikten sonraki ilk işi bahçede bir karınca yuvası bulup onun yanına okul ve küçük yemek kırıntılarıyla mutfak yapmak oldu.

Deniz, eskisinden daha mutlu ve huzurluydu. Onlar için yapabileceğimiz en güzel şeyin onların varlıklarını bilerek yaşamak olduğunu öğrendi. Ama insanların Dünya'yı sanki tek başlarıymış gibi kullanıp kirletmelerinin sadece bencillikten ibaret olduğunu ve yaptıklarının bir çok hayvanın yaşamını tehlikeye attığını öğrenmeleri gerekiyordu. Çünkü, dünya güzelse onların sayesinde güzeldi ve onların bizler gibi yaşama haklarının olduğunu öğrendi.

Ayşe Egem BALCI

Savaş mı Barış mı

Geçen hafta cuma gününden beri balo heyecanı bütün okulu sarmıştı. Oysaki biz baloda giyeceğimiz elbiseyi seçmeyi bırak, elbise için gereken parayı bile toparlayamamıştık. Tam da kızlarla bu konu üzerinde konuşurken yan masadaki konuşmaya kulak misafiri oldum. İlk başlarda inanmadığım bir define mevzusu dönüyordu. Kızlara olayları anlattıktan sonra gerçek olsa da olmasa da kaybedecek bir şeyimiz olmadığını düşünüp harekete geçtik. İlk iş olarak haritayı çalmayı hedefledik. A3 (yani üç Arizona kertenkelesi) ismini verdiğimiz çete, masadan kalkarken Çınar'ın kitaplarının içinden harita düşürdü. O an yüzümdeki gülümsemenin ve gözlerimdeki parıltının tarifi yoktu. Onlar haritanın düştüğünden bihaber ilerlerken koşup yan masadaki haritayı kaptığım gibi masaya geri döndüm.

Ertesi sabah güneşin ilk ışıkları ile uyandık. Okulu ekip bütün günümüzü bu define olayına ayırdık. Define, haritaya göre tam da ormanın derinliklerinde bir yerdeydi ve bu, Sena için çokça rahatsız edici bir durumdu. Neyse ki onu da ikna ettik. Definenin peşine düştük. Defineyi bir hafta boyunca arayıp durduk ama bizim define yer yarıldı içine girdi.

En sonunda İrem, bu define olayının tam bir saçmalık olduğunu söyledi ki bence haksız da sayılmazdı. Son bir gün daha bu defineyi aradık. Tam bulduk derken büyük bir gürültü koptu. Henüz sağa doğru bir adım atmıştım ki bir de ne göreyim? Bir ayı. Biz kızlarla koşa koşa bir hâl olmuş iken bir anda kendimizi yerin dibinde buluverdik. Sanırım bu bir ayı tuzağıydı. Çukurun başındakinin bizim Efe olduğunu anladığımızda her şey için çok geçti. O, orada sarı saçları ile sırtır iken yanına Çınar ve Atakan da gelince A3 tamamlanmış oldu. Büyük bir eşek şakasına kurban gittiğimizi anladık. Oradan kurtulunca hepsine temiz bir dayak attık. Onlardan güzel bir intikam alınca bir barış anlaşması

imzalayıp savaşı bitirdik. Ama biz kızlar da A3'te bunun sadece bir çöpten ibaret olduğunu biliyorduk. Ya onlar ya da biz önünde sonunda bu barışı sonlandıracaktık.

Bundan iki hafta sonra baloda şarkı yarışması olacaktı. Bu yarışmada onlar için çok güzel bir şaka planlamıştık. Dans edip şarkı söyleyeceklerdi ve biz ayakkabılarını kaygan taban olan ayakkabılarla değiştirmiştik. Tabii ki onlarda rahat durmamış, o gün giyeceğimiz elbiseleri değiştirmişlerdi. O gün gerçekten çok fazla rezil olmuşuk ve sadece biz değil A3 de en az bizim kadar rezil olmuştu. En sonunda biz de A3 de yarışmayı kaybetmiştik.

Yarışma bittikten sonra A3 yanımıza gelip bizden özür dilediklerini söylediklerinde kızlar olarak gerçekten çok şaşırmiştık. Ama haklıydılar, bu işin artık son bulması gerekiyordu. Birbirimizle eğlenirken ne kadar eğlensek de en sonunda iki takımda her zaman zararlı çıkıyordu. Birbirimize söz verip son kez bir barış antlaşması imzaladık ve arkadaş olmaya karar verdik. Aslına bakarsanız bu olayın nasıl başladığını biz de A3 de hatırlamıyorduk bile. Artık A3 bizim için düşman değil dost olmuştu.

Büşra EFE

Hızlı Yaşamak

Çocuk evden çıktı. İstanbulda yaşıyordu . Sene 1970 idi, daha 10 yaşındaydı ancak ağırkanlı bir çocuktü, öyle zıplayıp koşmazdı . Mahallede çok arkadaşı yoktu . Banka oturdu, babasından istemediği oyuncak alınmamıştı . Durumları çok iyi değildi. Babası memurdu ama çok borcu vardı, annesi ise ev hanımıydı bu yüzden her istedikleri alınmıyordu. çok kalabalık bir aile değillerdi, sadece küçük kız kardeşi vardı. Şimdiden kendine hedefler koymaya başladı. Derslerine çok çalışıp zengin olacaktı, her istediğini alacak, parasını sormayacaktı. Hedeflerine ulaştıkça yeni hedefler koymayı sürdürdü.

Genç adam evden çıktı. Sene 1978, babası bundan 3 yıl önce yakalandığı hastalık sonucu vefat etmişti.Babasının ölümü onu gerçek anlamda üzmüştü. Bu olay sonrası evlerinden taşınmışlar, daha küçük bir eve geçmişlerdi. 5 yıl sonra genç adam ilk işinde çalışmaya başlamış, çevresini umursamaz olmuştu. Kız kardeşini ve annesini unutmuş işlere dalmıştı. Akşam üstü hava almak için dışarıya çıkmıştı. İşte orada bir kız gördü ve yanına gitti, ondan ilk görüşten itibaren hoşlanmıştı. Sohbetleri uzuyordu, uzun zamandır hiç böyle doyasıya biriyle sohbet etmediğini fark etti. Kıza her ne kadar kalması için ısrar dahi etse durduramadı. Yarın için bir daha sözleştiler sonra yine aynı şeyi yaptılar yine, yine derken sevgili oldular ve evlendiler.

Adam evden çıktı.Sene 1995, eşiyle kavga etmiş, sebebi ise basit. Eş , ona ve oğluna vakit ayırmadığı için adama kızmış ve aralarındaki tartışmadan adam kendini dışarı atmıştı. Kendi işini kurmuş, büyümüşü. Artık, tanınan hatırı sayılır bir iş adamıydı. Geçen süre boyunca bir oğlu olmuştu, İstanbul 'un en güzel manzaralı evlerinden birine sahipti, çok para kazanmıştı ancak doymamıştı, yaşamak için hedef koymuyor, hedeflere ulaşmak için yaşıyordu. Artık o, bir iş adamıydı ve kariyerinin en verimli dönemindeydi; o yüzden

ihalelerden, sözleşmelerden kafasını kaldıramıyor, kendini bile düşünemiyordu . Onun yaptığı en son iş eşini kendini veya oğlunu düşünmekti. Çünkü o hızlıydı.

İhtiyar, evden çıktı. Sene 2030, oğluna şirketi devredeli 5 yıl oluyordu, eşini kaybedeli ise 1 yıl. İşte, şimdi yavaşlamıştı. Durdu kapının önünde, eve baktı, yalnız yaşadığı o büyük eve, sonra devam etti. Boğaza yakın bir çay bahçesine oturdu; düşündü kız kardeşinin hatırını, bunca senedir neden sormadığını, oğlu ile neden hiç top oynamadığını, eşiyile neden uzun bir tatile çıkmadığını, annesinin mezarına neden hiç gitmediğini, neden hiç kendine izin vermediğini, neden bu kadar hedef koyduğunu, neden bu kadar kazandığını ve düşündü şu an çok mutlu bir şey yaşasa bile kimseye anlatamayacak kadar yalnız olduğunu. Hayatında ilk kez durdu ve aslında yaşamadığını fark etti . Hastaydı; evet, yoğun iş temposu, stres derken birçok hastalıkla uğraşıyordu. Yapacak hiçbir şey yoktu. Aldığı o arabalar, kazandığı paralar artık onu mutlu etmeye yetmezdi. Bakış açısı değişmişti ama bu, zamanı değiştirmezdi. Çünkü kendisi hızlıydı, zaman ise acımasız.

Eren Deniz ÖZÇELİK

Yılların Eksikliği

Sağ elimde tuttuğum şemsiyem sol elimdeki paketleri tutmamı zorlaştırıyordu. Aynı zamanda kolumun altına sıkıştırdığım kocaman çiçek buketi hem ezilmiş hem de ıslanmıştı. Adımlarımı daha da hızlandırarak karşıya geçtim, siyah büyük bir kapının önünde durdum, başımı yavaşça kaldırdım kırmızı bir tabelanın üstünde siyah büyük harflerle bir yazı:Huzurevi. İnsanların yalnızlığa terk edilmesinin huzur olarak adlandırılması çok saçmaydı. Derken huzurevinin müdürü asık suratıyla bana doğru geliyordu. Bu kadını oldum olası anlayamadım, ailesine bile böyle somurtuk bakan resmi bir kadındı. Sert ses tonuyla gözlüğünü düzeltip hoş geldiniz dedi. Gözüm tabeladaki yazıda, yavaşça çiçeği uzatıp gülümsedim. Demir kapıyı açtı ve önden yürümeye başladı. Yağmur hızlanmaya başlamıştı ıslanması onu rahatsız etti, asık olan suratı iyice düştü, sinirli bir şekilde: “Siz devam edin ama unutmayın yalnızca bir saat!” dedi ve uzaklaştı.

Şemsiyemi kapatıp giriş kapısına yasladım, sapı tutmaktan ellerim kızarmıştı. Mermer ve ıslak zeminde kaymadan merdivenlere ulaştım üst kata çıktığımda bütün kapılar kapalıydı, onları rahatsız etmek istemiyordum yavaşça ilk kapıyı çaldım içeriden yumuşak ve kısık bir ses: “Gel yavrum.” dedi. Kapıyı araladım: “ müsait misiniz?” diye sordum. Elinde bir çerçeve vardı, çekmeceyi açıp dikkatlice koydu, sonra dönüp başını salladı. Eğilip ellerini öptüm, camın kenarındaki sandalyeyi çekip oturdum. Hoş geldin kızım, dedi. Öyle sıcak gülümsüyordu ki gülümseyerek karşılık verdim. Merak ettim ama sormaya da çekiniyordum: “Çerçeve?” dedim yavaşça çekmeceyi göstererek. Tekrar gülümsedi, sesi titriyordu: “Torunum.” dedi. “Nerede?” dedim. “Ah bir bilsem kızım.” dedi, geriye yaslandı ve anlatmaya başladı: “ Eşimi kaybettikten sonra oğlum beni yanına aldı kimseye zararım olmadan bana hazırladıkları odada bütün gün oturdum, buradan bir farkı yoktu.

Yerleştikten on üç ay sonra dünyalar güzeli torunum oldu, tabii gelin beni ister mi? Kapattılar kızım beni buraya, torunumu sadece üç gün gösterdiler, adını bile bilmem. Yurt dışında bir oğlum daha vardı, o da ne arar ne sorar. Hayrına yirmi üç sene önce bu bir yaş fotoğrafını getirdi.” dedi. Çekmeceyi açtı ve çerçeveyi elime tutuşturdu. Öylece bakakalmıştım, cüzdanımdan minik bir fotoğraf çıkarıp çerçevenin yanına tuttum, ortada bir pasta bir adam ve kucağında bir bebek ve o bebek bendim. Kadın aynı fotoğrafın bende de olmasının şaşkınlığıyla ellerimi tutup ağlamaya başladı. O kadar şaşırılmışım ki şimdi karşımdaki babaannem miydi? Birbirimize bakarken müdürün sesi koridoru yankılatı hızlıca ayağa kalktım, öptüm onu: “Söz veriyorum, seni almaya geleceğim.” dedim. Tam kapının sapını tutmuşum ki dönüp ona bakıp fısıldadım: “Adım Özge.”

Merdivenin korkuluklarına tutundum başım dönüyordu. Ayaklarımın nasıl ilerlediğini anlamadan kendimi bahçede buldum. Yağmur dinmişti, havayı çekebildiğim kadar içime çektim. Az önce neler olmuştu öyle. Hiçbir şeye sevinemedim bile içim öfke doluydu on dokuz sene önce karşıma geçip babaannen sen doğmadan çok önce öldü, demişlerdi. Eğer bugün buraya gelmeseydim sonsuza kadar buna inanacaktım.

Bengisu TURAN

Aslı'nın Hayatı

Bugün çok güzel bir güne uyandım. Bir kere daha paranın insanı değiştiremediğini gördüm. İnsanlığın gücü paradan üstünmüş. Yıllar önce annemin görev yaptığı şehirde ilkokul okudum. Çok sevdiğim bir sıra arkadaşım vardı: Aslı... Çok iyi bir ailesi vardı Aslı'nın, bir de kardeşi.

Aslı çok zeki, çok çalışkan bir öğrenciydi. Derslerine düzenli çalışır, sorumluluk sahibi, annesi babasını üzmeyen bir çocuktur. Kardeşi de Aslı gibiydi. Çok sakin ve çok akıllıydı. Maddi durumları çok iyi değildi. Aslında zor bir hayatları vardı, çok yoksullardı. Annesi temizliklere gider, el işi yapıp satardı. Babası da günlük bulduğu her işte çalışırdı. Etraftaki komşu çocuklarının küçük gelen kıyafetlerini giyerler, onların yardımlarıyla geçinirlerdi. Ama Aslı da Anıl da başarılarıyla herkesi mutlu ederlerdi. Çok mutlu ve huzurlu bir evde yaşıyorlardı. Aslılar herkes gibi park, market, çarşı pazar bilmezlerdi, alışveriş yapmazlardı. Ama onların evinde yaşamak çok keyifliydi. Ailece oturup oyun oynarlardı. Annesi Aslı'ya el örgüsü bebekler yapardı. Anıl'ın tahtadan arabaları vardı. Biz kendi oyuncaklarımızla oynamak yerine onlarınkiyle oynamayı çok severdik. Çok iyi bir arkadaşlığımız vardı.

Aradan 2 yıl geçti ve biz annemin tayini sebebiyle başka bir şehre taşındık. Aslılarla vedalaşıp ayrıldık. Onlardan ayrılmak bize çok zor geldi, çok alışmıştık birbirimize. Uzun yıllar görüşemedik. Herkes kendi hayatını yaşadı. Ortaokul, lise, üniversite derken meslek sahibi olduk. Bugün işe gittiğimde yeni bir avukatım işe alındığını söylediler. Tanışmak için odasına gittiğimde karşımda Aslı'yı gördüm. Çok şaşırdım, çok sevindim. Uzun sayılabilecek bir süre sohbet ettik. Kardeşi Anıl da eczacı olmuş, kendine ait bir eczane açmıştı. Babası Hilmi amca, Anıl ile birlikte eczanede, annesi Zeynep teyze de Aslı'nın bürosunda çalışıyormuş.

O akşam bize davet ettim, hep birlikte yemek yedik, anılarımızı tazeledik. Güzel bir akşam oldu. Çok güzel bir evleri varmış. En güzeli ise Anıl ve Aslı'nın eğitim hayatlarının sonuna kadar burs verecekleri iki öğrencileri varmış. Onların da ailelerinin maddi durumu iyi değilmiş, zor şartlarda yaşıyorlarmış. Bunları duyunca çok mutlu oldum. Arkadaşımı gördüğüme, anlattıklarına ve olan güzelliklere...

Parasız geçen zor günlerden sonra çok para kazanılırken büyük güzel evlerde yaşamak, güzel arabalara binmek yerine zor durumda olanlara yardım etmek, onlara da böyle bir gelecek sunulması çok güzeldi. Hayatta bize sunulan parayı ve imkanları, kendimize harcamaktansa paylaşmak her zaman bize daha fazlasını verir. Aslı'nın ve ailesinin mutlulukları gözlerinden okunuyordu. Bu hayatı böyle yaşamak çok büyük bir onur olsa gerek.

Ecrin ÖZTÜRK

Aydın Doktor

Tarih 1945’i saat öğle vakitlerini gösteriyordu. Genç Cumhuriyet için herkes canla başla çalışıyordu. Kimi doktor, kimi subay, kimi ise ayakkabı boyacısıydı.

Bir gün genç bir doktor, ayakkabısını boyatmak için boyacı İsmet ağabeye geldi. İsmet ağabey ile ülkenin o anki konumunu, genç, dinamik nüfusu konuştular. Konuşmaya dalarken Doktor Bey’imiz, boyacı İsmet ağabeye çocuğu çocuğu var mı diye sordu. İsmet ağabey ise birbirinden zeki iki kızı olduğunu, onları okutmak istediğini fakat maddi yetersizliklerden dolayı okutamayacağını söyledi. Bunu duyan Doktor, kızlarını her koşulda okutmasını, Ulu Önder’in böyle istediğini, gerekirse kendisinin kızları okutacağını söyledi. Ayakkabı boyacısı İsmet ağabey ilk başta çok mahcup olur bu duruma fakat sonra bunun gerekli olduğunu fark eder ve evdekilerle bu konuyu tartışır. Başta eşi bu duruma sinirlense de kızları için çok iyi bir fırsat olduğunu söyler, kızlar zaten çok mutludurlar bu duruma.

Ertesi gün Doktor Bey ayakkabılarını boyatmak ve aldıkları kararı öğrenmek için İsmet ağabeyin dükkânına gitti. İsmet ağabey evdekilerle bu konuyu konuştuğunu ve ev halkının onayladığını söyledi. Aydın Doktor Bey’imiz bu duruma çok sevindi. Hemen ilgili makamlarla konuşup kızlara burs ayarladı ve bir başına yaşamaya devam etti.

Yıllar, mevsimler geçti. Aldıkları burs ile eğitim-öğretimini tamamlayan kızlar minnet borçlarını ödemek için Doktor Bey’in evine ziyarete gittiler ve her şey için çok teşekkür ettiler. Doktor Bey ise genç Cumhuriyet’imiz bizden çalışkanlık ve saygı istediğini, bu ikisi olmazsa ne aydın insan ne de vatanın kalacağını söyledi.

Bu çalışkan genç kızlar aldıkları ortak karar ile her yıl kırsalda yaşayan yüz öğrencinin eğitim-öğretim masraflarını ödediler. Geleceğe umut meşalesi oldular.

Kardelen KALKAN

Eylül ve Yağmur'un Tartışması

Eylül ve Yağmur 14 yaşında olan birbirlerini iyi tanıyan ve çok seven iki arkadaştır. Her şey o gece Yağmurların evinde Eylül'ün Yağmur'un günlüğünü almasıyla başlar.

Günlerden Pazardır. Ertesi günü Yağmur ve Eylül'ün proje ödevleri vardı, bu yüzden Eylül, Yağmurların evinde onunla ödev yapmaya başladı. Ödev yaparken Yağmur'u annesi çağırdı, Yağmur da annesinin yanına gidince Eylül odada tek başına kaldı, o sırada Yağmur'un masasının üstündeki günlüğünü fark edince günlüğünü okumaya başladı. Okudukça Yağmur'un ne yazdığını merak etti ve merak ettikçe de okumaya devam etti, taki Yağmur'un ayak seslerini duyana kadar. Hemen günlüğü kendi çantasına koydu. Yağmur odaya girdi ama olanları fark etmedi. Yağmur:

-Ne yaptın Eylül kafanda bir şeyler oluşturabildin mi, dedi. Eylül kızarak:

- İııı şey aslında seni bekledim, beraber buluruz diye düşündüm, dedi. Yağmur da:

- Peki tamam, hemen bulup bitirelim bu ödevi, dedi.

Sonra ikiside fikirlerini birleştirip ödevi bitirdiler.Saat artık geç olmuştu, Eylül'ün eve gitme zamanı gelmişti.Bu günlüğü birkaç gün saklayacaktı.

Ertesi sabah Yağmur, masasının üstünde günlüğü olmadığını fark etti. Hemen annesine sordu ama annesi de günlüğünün nerede olduğunu bilmiyordu. Bütün kitaplarının arasına, dolaplarına baktı ama gene de bulamadı. Annesi:

-Hadi kızım servisini kaçıracaksın, dedi. Yağmur:

-Ama anne, bu günlük benim her şeyim, çok önemli, dedi.

Annesi:

-Tamam, kızım akşam eve döndüğünde buluruz elbet, hadi şimdi hazırlan, diyerek onu teselli etmeye çalıştı.

Yağmur, mutsuz bir surat ifadesiyle hazırlanıp okula gitti, okulda bile hocalarını doğru düzgün dinleyemedi çünkü aklı günlüğündeydi. Sonra, aklına her şeyi baştan almak geldi, en baştan düşündü, düşündü bir şey bulamadı ama masaya koyduğuna emindi. Sonra öğretmen sınıfa seslendi:

-Haydi çocuklar, proje ödevlerinizi gösterin bakalım, dedi ve o sırada Yağmur bir anda her şeyi hatırladı:

-Tabii ya, dün biz proje yaptık belki yanlışlıkla Eylül almıştır, dedi kısık bir sesle.

Teneffüs zili çaldığında Eylül'ün yanına gidip sordu:

-Eylülcüğüm, sen dün bize proje ödevi yapmaya gelmiştin, ben dün gece sen gittikten sonra günlüğümü bulamadım, acaba sen yanlışlıkla falan almış olabilir misin, dedi. Eylül sert bir tavırla:

-Ne münasebet Yağmur, sen bana hırsız mı diyorsun? Ben almadım, hem ne yapacağım ben, senin günlüğünü okuyacak halim yok yaa. deyip hızlı bir şekilde sınıftan çıktı. Zaten Yağmur'a söz hakkı düşmemiştir bile, bir şey diyemedi.

Eylül, günlüğü o gün bitirdi, Yağmur'a sinirliydi çünkü günlüğünü okuduktan sonra onu bayağı kıskanmıştı. Salı günü okula erkenden gidip küçük kağıtlara Yağmur'un sevdiği bir kişinin ismini yazdı ve sınıftaki herkesin sırasının altına koydu. Tabii Eylül'ü kimse görmedi. Zaman geçti, öğrenciler sınıfa gelmeye başladılar. Sıralarının altındaki kağıdı okudular ve çok şaşırdılar aynı zamanda da gülmeye başladılar. Sonra Yağmur okula geldi ve herkes ona dik dik baktı tabii. Bu durum Yağmur'un dikkatini çekmişti. Sınıfa girdiğinde ise sınıftan bir kişi:

-Aaa, Yağmur böyle oldu mu hiç yaa? Yağmur:

-Ne olmuş ki, dedi.

-Al bu kâğıdı da oku bak, dedi.

Yağmur oracıkta donup kaldı tabii, herkes Yağmur'un üstüne gelmeye başladı. Yağmur ağlaya ağlaya bahçeye çıktı. Tabii, onu gören Eylül dayanamadı, peşinden koştu ve her şeyi Yağmur'a anlattı:

-Yağmur ben sana her şeyi anlatacağım, dedi.Yağmur:

-Ne anlatacaksın ki, dedi.

-Bana kızma ama ben senin günlüğünü aldım ve okudum dün sanada yalan söyledim, çok kaba davrandım, biliyorum ama ben olayların bu kadar büyüyeceğini tahmin edemedim, dedi pişmanlıkla Yağmur:

-Ne, ne, ne, ne, ne yaptın sen, dedi büyük bir

şaşkınlıkla.Yağmur:-Çok özür dilerim arkadaşım, ben böyle olacağını tahmin edemedim.Yağmur:

-Peki o kâğıtları da mı sen yazdın?

-Şey, ııı evet ben yazdım ama çok kızgındım ve seni nedense çok kıskandım. Bilmiyorum, bir anlık yazdım o yazıyı.

-Bak Eylül, beni şu anda kırdığının çok farkındasın ama sen benim bu durumumu bile bile nasıl böyle bir şey yaptın ?

-Bilmiyorum Yağmur nasıl yaptım,bilmiyorum, çok pişmanım, çok özür dilerim, ne olur affet beni !

-Seni anca bir şartla affederim, gidip sınıfa bu durumu açıklarsın ya da biz seninle böyle küs dururuz.

-Ama Eylül !

-Aması maması yok bu işin.

Sonra Eylül sınıfa gidip ve durumu açıklar,herkesten özür diler ve herkesin Yağmur'dan da özür dilemesini ister, sınıf yağmurdan da özür diledikten sonra Eylül ve Yağmur barışır. Eylül, yaptığından çok utanır ve bir daha asla yapmayacağına söz verir.

Elif Ayça MERT

Özgürlük

İşyerinden çıkarken aldığı son yudumla kahve bardağını çöpe doğru fırlattı. Elindeki bastonu dikkatlice kavradı ve yavaş yavaş evine doğru yürümeye başladı. Çevresi kırışmış gözleriyle etrafa baktı. Gençliğini hatırladı. İnsanların özgürlükleri için nasıl canlarını hiçe saydıklarını, acı çektiklerini hatırladı. Şimdi ise insanlar her yerden kontrol ediliyorlar ve bu artık onlar için normalleşti.

"Selbi, bunu unutmuşsun."Elindeki telefonu aldı ve teşekkür ederek uzaklaştı. 40 yıl önce ülkenin her yerinde bir şenlik havası vardı. Herkes yeni kralı kutluyor ona saygılarını sunuyordu. Ama sadece bir kişi gerçekleri biliyordu. Bundan sonra ülkeye olacakları, sadece bir kişi biliyordu. Tüm krallığın kuralları bir bir değişti. Birkaç yer hariç her yer kamerayla izlenir ve insanlar sadece düşünceleri yüzünden hapishaneye atılırdı. Düşünce özgürlüğü yoktu, itiraz etme hakkı da yoktu. Bu sebeple kitaplar da denetimden geçer ve uygunsuz bulunan kitaplar yok edilirdi. Televizyon da bu şekilde idi. Sadece tek bir kanal vardı. Ama insanlar her seferinde bunu memnuniyetle karşıladılar. Bazıları bunu kabullenemedi ve zor da olsa ülkeyi terk ettiler. Ama Selbi bunu yapamadı. Ne bu durumu kabullendi ne de ülkeyi terk edebildi. Çünkü o böyle bir insan değildi. O, bulunduğu yeri güzelleştirmek isteyen bir insandı. yıllarca bunun için çalıştı.

Selbi, her gün birinin yanına uğrardı. 38 yaşında ama kendisi ile aynı düşünce yapısında biriyle oturup konuşuyor, onunla dertleşiyordu. Bu genç çocuk diğerlerinin aksine her şeyin farkında tıpkı Selbi gibi. Selbi, bu çocukla her konuştuğunda hep eski günlere dalar ve o günlerin güzelliğini anlarmaktan kendini alamazdı. Ama ikisinin de ortak bir özelliği vardı. Selbi, eski kralın zamanında ve yeni kralın yönetiminin ilk yirmi yılında sarayda çalışıyordu ve kralla sürekli temas hâlindeydi. Selbi'nin emekliliğinin ardından Avaros onun yerine atandı.

Bir gün, yine buluştuklarında bir grup kurma kararı aldılar. Ülke çapında kendileri gibi insanlar aramaya başladılar ve yalnız olmadıklarını gördüler. Yapılan toplantılarda hep beraber herkesin özgürlüğüne kavuşması için bir plan yapıldı ve harekete geçildi. 20 kişi ile başlayan mücadeleye daha sonra bir sürü kişi katıldı. Topla tüfekte değildi ama bu bir savaştı. Onlar içlerinde buldukları sistemle savaşıyorlardı. 5 ay boyunca verilen büyük bir mücadele sonucunda kral tahttan indirildi. Tahta diğer varis geçirildi. Her şey eskisi gibi yani Selbi'nin gençliğindeki gibi olmuştu. Artık, herkes özgürlüğünün kıymetini biliyordu. Çünkü insanlar bir şeyin değerini onu kaybedince anlıyordu.

Merve DEMİR

Müziğin Sesini Duymayanlar Dans Edenleri Deli Sanırlar

Uçaktan inmiş havaalanında ilerlerken saatin yedi buçuğu geçmiş olduğunu gördüm ve Deniz Hoca'mın seslendiğini duydum:

-Kızlar haydi hızlı olun ubere binerseniz yetişiriz.

Uber on dakika içinde gelmişti. Yani başlangıca yetişebilirdik. Yolda geçen yarım saat sonra araba durdu. Biz tam incekken uber şoförü arabanın harareti olduğunu ve bozulduğunu söyledi. Yeni gelen ubere bindik ve vardığımızda etkinlik başlamıştı. İlk koreografinin ortalarında gelmiştik.

Geldiğimiz yerin adı Hasköy Yün İplik Fabrikasıydı. Dışarıdan bakınca boyaları sökülmiş, bazı yerleri rutubet tutmuş terk edilmiş sıradan bir fabrikaydı. Ama girişinden sonra koridora yürürken yanlardan mavi ve kırmızı ışıklarla ışıklandırılmasıyla fabrikaya ışık, his ve yaşam katmıştı. Koridorun sonundan sola dönüp ilerledik, ardından sağa döndüğümüzde varmıştık. Girişte bizim kolumuza takmış oldukları bilekliğe bakıp içeri geçmemize izin verdiler. İçeriden gelen müziği iliklerime kadar hissederken heyecanlanmıştım. Çünkü bu benim için ilkti. Girdiğimizde kalabalığı görünce nutkum tutuldu. Yaklaşık iki bin kişi vardı. Bu kişilerin arasında on yaşlarında, kırk yaşlarında, kadın, erkek, çocuk, yabancı, Türk bir sürü kişi vardı. Etrafı süzdükten sonra Deniz Hoca'mın arkadaşının yanına parkeli piste gittik. Ezgi'ye ve bana gülümseyerek:

-Hoş geldiniz kızlar, çantanızı kenara koyun ve buraya gelin. Koreografi öğretilimi devam ediyor, size başını öğreteyim. Bu arada ben Saleh. Ama siz bana Salih deyin.

Yabancı olduğunu öğrendiğimiz Salih ağabeyin dediğini yaptık ve parkeli piste geri döndük. Salih ağabey bize gösterirken aynı anda etraftakileri izleyip koreografiyi almaya çalışıyorduk. Koreografi bitince ben de bitmiştim. Ama mutluydum. Şimdi geriye tek bir şey kalıyordu, o da dans edip eğlenmek. İçeride iki bin kişi olduğu için salonu dörde

bölüp dans ediyorduk. Dans ederken şu dikkatimi çekmişti. Parkeli dans pistin yanında bazı dansçılar koreografıyı tekrar ediyordu, bazıları takıldıkları yerlerin hareketini soruyordu, bazıları videoya çekiyordu, bazıısı da piste çıkanları izliyor, onlara bağıırıp tepki vererek destekliyordu.

Son derse girerken herkesin üstünde tatlı bir yorgunluk aynı zamanda, hâlâ dans etme arzusu vardı. Saat akşam altıyı geçiyordu. Son dersin koreografisi yavaş bir parçadan oluşturulmuştu. Sahnedeki ünlü dans eğitmeni Janelle Ginestra, koreografi için eş seçmemizi söyledi. Beş on dakika sonra herkes kendine eş bulmuştu. Esra Salih ağabey ile Deniz Hoca'm Aybüke ile ben de Allison adında bir kızla olmuştum. Yabancıydı ve benden beş yaş büyüktü, dilimizi de az çok biliyordu. Koreografinin bazı yerlerinde hareket yoktu. Bu yerlerde dans eşimizle birbirimizin dansına ayak uydurmamız lazımdı. İlk başta herkes gibi bocalasak da sonunda başarmıştık. Koreografi öğretimi bittikten sonra piste çıkınca dans eşimle dans ederken hem çok eğlenmiş hem de şarkının yavaşlığı ve anlamından hüzünlenmiştik. Son olarak dans pistine koreografıyı oluşturan ve öğreten Janelle Ginestra çıktı ve kameraman videoyu çekmeye başladı. Herkes dans pistinin etrafında toplandı ve bazıları yere oturmasıyla herkes izleyebildi. Janelle'nın dansı bittikten sonra Janelle dahil herkes ağlıyordu. Onun ettiği dans hareketten değil histen, hissettiklerinden ibaretti. Öğretilen koreografinin şarkısının dili yabancı olsa da edilen danslar sayesinde sözler değil beden ve bedenin içinden çıkmak isteyen hisler sayesinde şarkının anlamını kavramış duygulanmıştık.

Daha sonrasında herkes birbiriyle ve Janelleyle kucaklaştı. İşte o anda anladım. Dansın sadece hareketten ibaret olmadığını. Dans hissetmek hissettiğini yansıtabilme sanatıydı. Hiç kimseyi farklılıklarından ayırmayan tersine bir bütün haline getiren farklılıklarıyla harikalar yaratmasını sağlayan bir araçtı, bağıdı, yoldu dans.

Elif Beril YALIMER

Farkındalık

Eylül ayında okula başlayan Arda, okula gitmek için can atıyordu ama sendromu yüzünden dışlanacağını farkında değildi.

Farklılığı yüzünden ilk derse annesiyle girmiş ve bu olay sınıftakiler tarafından dalga konusu olmuştu. Bir süre sonra artık Arda'nın yüzüne karşı dalga geçip onu dışlamaya başlamışlardı. Artık sadece annesiyle gelmesiyle değil birçok şeyle de dalga geçiyorlardı üstelik. Bu durum Ardayı üzmüş ve hırçınlaştırmış, bağırmaya başlamasına neden olmuş, bunun yüzünden yapayanlız kalmıştı. Annesi olanları öğrenmiş ve öğretmeniyle konuşmuştu. Bunun üzerine öğretmeni Arda ve arkadaşlarıyla özel olarak görüşmüştü. Arkadaşlarının Arda'ya ne kadar yanlış davrandıklarını anlatmıştı öğretmeni. Ama arkadaşları, hocalarının tekrar kızmaması ve konuşmaması için durumu anlamış gibi davranmışlardı.

Bir süre sonra iyi davranmayı bırakıp eskisi gibi davranmaya başladılar. Bu davranışların üzerine Arda'nın durumu daha kötüye gitmeye başladı, bunun üzerine annesi öğretmeniyle tekrar konuştu ve Arda'yı terapiye götürmeye başladı. Bu süreç tabii ki Arda için zorluydu, terapiye, okula gitmek istemiyor ve arkadaşlarını da görmek istemiyordu. Öğretmeni annesinin söylediklerini dikkate alarak ve Arda'nın hâlini göz önüne alarak çalışmalarına başladı. İlk önce, okuldaki tüm sınıflara down sendromuyla ilgili sunumlar, konuşmalar vs. yaptı, ondan sonra da kendi sınıfını ayrıca özel olarak bir bilgilendirdi. Son olarak da Arda'yı hislerini anlatmaya çalışması için yanına çağırdı. Arda'yı dinleyen arkadaşları biraz daha empati yaparak Arda'yı biraz daha anlamışlar ve davranışlarını düzeltmeye çalışmışlardı. Hatta, Arda'nın yakın arkadaşları bile olmuştu. Bu durumu gören öğretmenleri bütün sınıfını tebrik etmiş ve Arda da eskisi gibi mutlu olmuştu. Arda'nın mutlu

olduğunu gören annesinde mutlu olmuştu. Bundan sonrada hiç sorun çıkmadan hayatlarına devam ettiler.

Pelin AYVALI

Keşke Seni Dinleseydim

Bir kış sabahıydı. Üç kişilik bir ailenin tek çocuğu olan Ali çok mutsuzdu. Sebebi ise Ali'nin ailesinin İstanbul'dan taşınacak olmasıydı. Bir hafta sonra Ali ve ailesi taşınmıştı. Ali mutsuzdu, çünkü Ali'nin canı çok sıkılıyordu. Oynayacak, koşup top oynayacak arkadaşları yoktu.

Bir gün Alilerin evine komşular ve çocukları misafiriğe gelmişti. Ama Ali onlara alışamadı ve onlarla kaynaşamadı. Günler su gibi akıp geçiyordu. Aliler mahalleye taşınalı bir ay olmuştu. Ali artık dışarı çıkmaya başlamıştı. Kendine az da olsa iki arkadaş edinmişti. Annesi bu duruma çok sevinmişti. Gün geçtikçe arkadaşları artıyordu, annesi de daha mutlu oluyordu. Lâkin Ali'nin takılıp gezdiği o çevre yani arkadaşları hiç de iyi bir çevre değildi. Ali annesi bu çocukları ilk defa gördüğü için onların nasıl birileri olduğu hakkında pek de bilgisi yoktu.

Gün geçtikçe Ali daha da sinirli, kavgacı ve daha ağzı bozuk bir çocuk haline gelmişti. Ama Ali bunun farkında değildi, eskiden en geç saat 18.00'de evde olurdu. Bir gün Ali, saatin 18.30 olduğunu fark etti ve eve gitmek istedi fakat Ali'nin arkadaşları Ali'ye birtakım hitaplarda bulundu ve Ali'yi eve gitmekten vazgeçirdiler. Saat 21.00 olmuştu. Ali bu sefer, artık geç oldu, dedi ve arkadaşlarının arasından bir şeyler söyleyerek ayrıldı.

Ali'nin annesi onu çok merak etti ve hazırlandı. Tam dışarı çıkıp Aliyi aramaya çıkacakken kapı çaldı. Annesi:

-Nerdeydin oğlum. Seni çok merak ettik. Ali:

-Size ne, diye cevap verince annesi çok şaşırıldı ve üzüldü. Fakat Ali bunun farkında değildi. Doğru yatak odasına çıktı ve yatağına girip yattı. Annesi sabaha kadar yatmadı ve Ali'nin ona verdiği cevabı tekrarlıyordu içinden. Sabah olmuştu. Annesi onu kaldırdı ve kahvaltısını hazırladı. Bir şey diyemiyordu anne yüreği ne de olsa. Annesi Ali'yi çağırırdı kahvaltıya. Ali'ye:

-Oğlum, sen eve bu kadar geç gelmezdin, dün ne oldu da sen eve bu kadar geç geldin. Lütfen bu olay bir daha tekrarlanmasın, dedi.

Fakat Ali, annesine sadece kafa sallıyordu. Annesi biraz nasihat verdi Aliye. Ali de anlamıştı yaptığı hatayı. Aradan iki gün geçti ve Ali bu olayı tekrarladı. Annesi bu sefer çok kızdı ve Ali'nin 5 gün boyunca dışarıya çıkmasına izin vermedi. Ali de bu duruma çok sinirlendi. Sonra annesinden özür dileyerek izin aldı. Çıkarken tekrar :

-Akşam eve geç gelirsem merak etme, diye bağırdı. Annesi de arkasından bağırdı.

Ali bunu dinlemedi ve koşarak uzaklaştı, annesi de oğlunun kimle gezdiğini bulmak için arkasından çıktı ve onu takip etmeye başladı. Ali, annesinin onu takip ettiğini bilmeden devam etti ve bir müddet sonra koşmayı kesip normal yürümeye başladı. Ali arkadaşlarının yanına vardı. Annesi ise onu bir duvarın arkasına geçmiş dinlemektedir. Çocukların ağzı çok bozuktu, bir de çocuklar sigara içiyorlardı. Annesi hemen oradan geçmiş gibi yaparak oğlunu arkadaşlarının yanında rencide etmeden çağırdı. Ama oğlu öylemi annesini tersledi. Annesi:

Peki oğlum akşam eve geç gelme, dedi.

Ali kafa salladı ve annesini gönderdi, eve geldiğinde annesi Ali'yi yanına çağırdı fakat Ali gitmedi, hızla odasına çıkıp yattı. Annesi onun dışarı çıkmasına izin vermedi ama Ali annesini dinler mi? Ali yine evden çıkmayı başarmıştı. Ali'nin arkadaşları hırsızlık yapmayı planladılar. Ama Ali'nin bu olaydan haberi yoktu, yanlarına gidince konuşmayı kesiyorlardı. Ali, bir şeylerin olduğunu anlamıştı.

Ali ve arkadaşları bir kuyumcuya gittiler ve maskelerini taktılar ama Ali'nin hiçbir şeyden haberi olmadığı için Ali'nin yüzü açıktı. Ali'nin arkadaşları bir adet kolye çaldılar. Polisler geldi. Kuyumcu Ali'nin yüzünü tarif etti. Polisler mahalleye geldi. Ali'nin üstünü aradılar. Kolye Ali'nin üstünden çıktı. Ali çok şaşırıldı. Arkadaşları da hiçbir şey bilmiyormuş gibi yaptı. Polisler Aliyi polis arabasına bindirip götürdüler.

Saat 17.00' de annesi onu aramaya çıktı ve arkadaşlarını gördü. Arkadaşları durumu annesine söyledi ve annesi taksi çağırıldı. Hemen karakola gitti. Çocuğu çocuk şubeye teslim edeceklerdi. Annesi yalvardı, durumu izah etti, en sonunda polis kolyede Ali'nin değil arkadaşının parmak izini buldu. Durum anlaşılınca onu serbest bıraktılar. Ali, annesine ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. O günden sonra bir daha arkadaşlarının yanına gitmedi ve annesine de asla karşı gelmedi. Yalnız annesine dediği tek şey şuydu: Keşke seni dinleseydim!

Yusuf Can ARSLAN

Mahalledeki Yabancı

Her sabah gibi bu sabah da diğerlerinden farklıydı onun için. Adeta rüzgâr farklı esiyor, basit bir suyun tadı bile herşeyden güzelmiş gibi geliyordu. Nefret ettiği yağmur bile dünyanın en güzel şarkısıymış gibi geliyordu kulağına. Yağdırdığı bu yağmur için Tanrı'ya yakarmak aklına bile gelmemişti. Farklı bir dünyada uyanmamıştı. Çok sevdiği ütopyasına da aralamamıştı gözlerini. Nedensizce bir mutluluk vardı içinde. Karnı tok değildi, hâlâ üşüyordu ve özlediği annesinin sesinide duymuyordu hâlâ.

“Günaydınlar Mustafa Bey!” Artık sökülmüş olan çantasını sırtına atıp koşarak geçmişti kendisine ev olan mahalleyi. Mahalleli artık bu çocuğu görmeye alışmış olsa da onun bu değişken hâllerine hâlâ uyum sağlayamamıştı.

Güneş batmak üzereyken mahalleye girer, yüzü beş karış mahallenin dar sokaklarında kaybolurdu. Her sabah ise akşam girdiğinden farklı bir sokaktan gelir, mutlu bir şekilde bütün esnafı selamlardı.

İnsanlar ona özenmiyor değildi. Kendileri dertlerin içinde boğulmaktan nefes bile alamazken bu çocuk minik bedeninin katlarca fazlası yükün arasında gülmeyi başarıyordu. Onu gecenin derinliklerinde neyin bu denli mutlu ettiğininide bilmiyorlardı. Soğuktan atmış benzi ve gündün güne incelen bendeni zavallı bir evsiz olduğunuda gözler önüne seriyordu. Belliydi ki bir tas çorbaya ve yanan kömürün sıcaklığına muhtaçtı. Şimdiye kadar kimse onu sofrasına davet etmemişti. Bazen çocuğun kendini kötü hissedeceğinden korkmuşlar bazen de kendilerine bile zor yeten kuru ekmeklerini paylaşmak için gönüllü değillerdi. Tabii ki durumu gayet yerinde olup dönüp bakmayan kişiler de vardı.

Yine çocuğun mahalleye girme saati geldiğinde Mustafa Bey de sandalyeleri içeri alıyordu. Uzun zamandır gözleri bu çocuktaydı ve onun

için kendini kötü hissetmeye bile başlamıştı. Aç kalma pahasına olsa bile çocuğu içeri alma dürtüsüyle dolmuştu içi. Bu zavallı çocuk her geçen güne böyle veda etmiyor muydu zaten?

“Genç adam, gel bakalım içeriye. İki laflayalım seninle.” Çocuk, saptığı yoldan geri dönüp adamın yanına gelmiş ve içeriye geçmişlerdi. Kıraathanenin sobası yanmış, ekmekler sıcak çay eşliğinde yenmişti.

“Anlat bakalım sen neler yapıyorsun buralarda?” Çayları tazelemeye giderken söylemişti. “Ne yapayım amcacığım, yaşamaya çalışıyorum. Bazen zor oluyor ama üstesinden geliyorum.”

“Ailen nerde? Hâlâ sağlar mı?”

“İki yıl önce bir yangında öldüler amca.”

“Başın sağ olsun.”

Oluşan garip ortamı dağıtamayacağını bilincindeydi. En azından onun hakkında birşeyler öğreneyim diyerekten konuşmaya devam etti. “Evladım, bizim mahallemiz fakir bir köşe mahallesi. Kimsenin mutlu olduğunu kolay kolay göremezsin. Ama sana sormak istiyorum, neden bu kadar kızgın gelip mutlu gidiyorsun?” dedi.

“Yangından sorumlu olan adamın yanında çalışmaya zorunluyum amcacığım. Kızgın gelişlerim bundan. Adamın yüzüne her baktığımda öfkeyle doluyorum. Buraya gelip uyduğumda da rüyalarım da sevdiğilerimle beraber oluyorum ve kendi kendime en azından bir sırt çantam var diyorum. Daha kötüsünde olabilirdi, diyerek avutuyorum kendimi.” dedi ve ayrılmak için ayaklandı. Adamın aklınaysa sormayı unuttuğu sırt çantası geldi. “Artık sırt çantan da yok ama.” dedi mahcup bir ifadeyle.

“En azından bir günlüğüne de olsa yemeğini paylaşan biri oldu diye avutacağım artık.” Adamın elini sıktı ve defalarca teşekkür etti. Sonrasında ise yine mahallenin dar sokaklarında kayboldu.

Ece Yağmur KAYA

Kahraman Köpek

Kışın başlarıydı.Aygün isimli bir adam mahalleden aşağıya doğru iniyordu.Bir arsada 2 yavru köpek olduğunu farketti.Onları alıp evine götürdü.Beslemeye başladı ve yavrular 2 aylık oldu.Evi pisletmeye başladıklarından onları evden alıp mahalledeki bir yıkık evin içine bıraktı.Bu yıkık evin yanındaysa Muhammet'in evi vardı.Muhammet evde otururken ablası yıkık evden köpek sesleri geldiğini söyledi.Muhammet kalkıp evden çıktı ve yıkık eve gitti.İçine girdiğinde gerçekten karşısında 2 tatlı yavru köpek olduğunu gördü.Bunu hemen arkadaşlarına söylemeliydi.Arkadaşlarına söyledi ve köpeklerle oynamaya başladılar.Fakat köpeklerin aç olduğunu farkettiler.Onlara mama vermeye başladılar.

Köpekler, komşuların yardımıyla iyice büyümüş, 5 aylık olmuşlardı.Fakat günler sonra köpeklerin biri öldü.4 arkadaş buna çok üzüldü.

1 Yıl Sonra

Kalan köpek çok büyümüştü.Fakat bir sorun vardı.Bu köpek arada bir küçük çocuklara saldırıyordu.Bu durum sonucunda mahalleliler köpeğe şiddet uygulamaya başlamıştı.4 arkadaş köpeğe yapılan şiddete çok sinirleniyordu.Mahalleliler sürekli barınağa bu köpeğin alınmasını bildiriyordu.Fakat barınak köpeğin yaralanmadan barınağa götürülemediğini söylüyordu.

Aradan bir zaman geçtikten sonra 4 arkadaş köpeği alıp gezmeye götürdü.Mahalleden uzaklaştıkları zaman bu köpeğe şiddet uygulayan mahallelerindeki abiyi gördüler.Saldırgan bir köpek ona saldırıyordu.Mahallenin köpeği ise saldırgan köpeğe doğru koştu.Saldırgan köpeği ısırды ve kaçınca da peşleyerek uzaklaştırdı.O abi, kendisini kurtardığı için köpeğin başını okşadı ve: "Keşke sana şiddet uygulamadan önce 2 kez düşünseydim." dedi.Muhammet bu duruma çok

sevindi.Köpeğe Kahraman ismini verdiler. O abiyle beraber mahalleye çıktılar.

Aradan günler geçti.Muhammet yatağında uzanırken Kahraman'ın havlama sesini duydu.Pencereden baktığında ise siyah elbiseli ve suratı kapalı bir adam, bir arabanın kapısını kurcalıyordu.Kahrman ise onu korkutmak için havlıyordu.Muhammet, bu durumu arabanın sahibine bildirdi.Birlikte arabanın başına giderken arabayı kurcalayan adam onları görünce kaçtı.Arabanın sahibi köpeği mamayla ödüllendirdi.

Artık mahalleli köpeği seviyordu.Çünkü mahallenin korumalığını yapıyordu.Köpeğe şiddet uygulayanlara ise mahallece karşı çıkıyorlardı.4 arkadaş çok sevinmişlerdi bu duruma.Köpek dişi olduğu için anne yaşına geldiğinde bir eş bulup doğurdu.Çok sevimli yavrular vardı. 4 arkadaş hep beraber bu köpekleri çok sevmişlerdi.Mahalleliler bu yavrulara artan yemekleri vermeyebaşladı.Yavrular da büyüyünce annesiyle beraber mahalleyi korumaya devam ettiler.

Devrim DİLBİLMEZ

Hayallerinin Peşinden Koş

Ali adında bir çocuk vardı, derslerinde çok başarılı değildi ama bir yeteneği vardı. Yeteneği de resim çizmekti, ama ailesi derslerinde başarılı olmadığı için ondan hiç ümitli değillerdi ve derslerinde başarılı olamıyorsun resimde nasıl başarılı olacaksın diyerek Ali'nin hevesini kırıyorlardı. Ama Ali kendine güveniyordu ve ailesinden, arkadaşlarından gizlenerek resim kursuna kalıyordu. Hocası Ali'ye resimde yardım ediyor ve onun nasıl daha iyi olabileceğini söylüyordu. Ali'nin resim eşyalarını almasında da yardım ediyordu.

Zaman geçtikçe Ali çok daha iyi resim çizmeye başlamıştı. Hocasıyla türlü türlü resimler yapıyorlardı. Hocası Ali'ye bir resim yarışması olduğunun haberini verdi ve Ali'nin katılıp katılmayacağını sordu. Ali, ailesinin haberinin olmasından korktuğu için katılmaktan çekindi. Hocası Ali'ye ne kadar ısrar etse de Ali kabul etmedi.

Günler geçtikçe yarışmaya az bir zaman kaldı. Ali'nin hocası sınıftayken yarışmadan bahsetti ve 2 gün sonra yarışmanın başlayacağını söyledi. Kimlerin katılacağını sordu. Ali cesaretini toplayarak el kaldırdı ve katılmak istediğini belirtti. Sınıftaki herkes şaşırды, öğretmende dahil. Herkes Ali'ye kazanamaz gözüyle bakıyordu. Ama Ali kendine güveniyordu. 2 gün boyunca hocasıyla beraber çok çalıştı. Sınav günü gelmiş çattığında Ali heyecanı içinde resmini hocasına teslim etti. Yarışma 2 hafta sonra açıklanacaktı. Ali heyecandan bekleyemiyordu.

Aradan bir süre geçince yarışmanın açıklanma günü geldi. Ali heyecan ve korku içinde okula gitti. Hocası sınıfta Ali'ye müjdeli haberi verdi. Ali yarışmada birinci olmuştu. Sınıf arkadaşları şaşkınlık içinde Ali'ye bakıyorlardı. Ali mutluluktan havalara uçuyordu. Sınıf arkadaşları Ali'yi tebrik ettiler ve resmi görünce saygı duyular, Ali'ye destek çıktılar. Ali bu haberi ailesine vermek için sabırsızlanıyordu. Akşam olunca Ali okuldan çıktı. Eve varınca ailesine bu mutlu haberi verdi.

Ailesi olup bitenlere çok şaşırdı ve mutlu oldu. Ailesi Ali'ye güvenmedikleri için pişman oldu ve özür dilediler.

Yıllar geçmiş Ali büyük bir ressam oldu ve tanınmaya başladı.Hayatını böyle usta bir ressam olarak devam ettirdi.

Mehmet Emin ERUÇ

Bilgisayar Oyunundan Meslek mi Olur

Hakan, Boğaziçi yazılımdan mezun bir gençti. Arkadaşlarıyla lol'e sarmışlardı. Ailesi onun bu oyunları fazla abartmasından korkuyordu. Fakat korktukları olmamıştı. Ailesine bu oyunun e-spor'da güzel bir kazanç olduğunu söylese de ailesi onun bir bilgisayar yazılımı hakkında çalışmasını istiyordu. Ama Hakan'ada güveniyorlardı.

Hakan iki yıl içinde kendini geliştirdi. Üç arkadaşıyla kendi evlerine çıktılar. Çektiği oyun oynanış videoları ile kendi kira payını ödemekte, hayali olan e-spor takımına katılmak, daha iyi ekipmanlar edinip daha da iyi olmak için kenara her ay yüzer lira koyup parasını biriktirmekteydi. Bu hayali 1 yıl sonra gerçek olmuş, en sağlam ekipmanlara sahip olup oyununda yüksek rütbelere ulaşmıştı.

Bir takım koçu onun yeteneğini fark etti. Onu takımına davet etti. Hakan ise teklifi seve seve kabul etti. İlk maçları Hakan ve takımı kaybetti ama bu, onlarasonraki maçlara daha çok çalışmaları ve takım oyunu oynamaları gerektiğini öğretti.

Diğer sene, takımı ile ülke çapındaki turnuva takımlarını yenmişlerdi. Geriye dünya çapındaki turnuvalar kalmıştı. Bu maçlarında kazandıktan sonra geriye 1 maç kalıyordu, bu maçı kazanırlarsa dünya şampiyonu olacaktı. Rakip takımı küçük farkla yendiler. Aileside şampiyonluk maçında onu izledi ve onunla çok gurur duydular. Evde onu bir sürpriz bekliyordu. Evine geldiğinde çok şaşırdı. Çünkü ailesi ona bir araba almıştı.

Batuhan TOKER

Soğuk Savaş

Sıradan bir kış sabahıydı. Ailesini soğuk savaşta kaybetmiş, şimdi de kaybedecek hiçbir şey olmadığını düşünen Pavelher, zamanki gibi nükleer üssünde, nöbetinin başındaydı. Bu üs, herhangi bir savaş esnasında kullanılacak nükleer silahların bulunduğu bölümdü. Ülkesi ve dünya soğuk savaş içerisindeydi. Daha birkaç gün önce ülkesinin sınırları içinde vurulan başkan yüzünden, bütün gözler muhtemel savaşın üstündeydi.

Her gün birbirinin aynısıydı. Aynı üste, aynı koridor bölümündeki aynı odasına girecekti. Elindeki ucuz sarma sigarasını almış, ateş arıyorken bir yandan da telsizinden gelen gürültüdenibaret sesleri dinliyordu. “Neden herkesin bu kadar acelesi vardı? Neden kimse etrafındakileri sorgulamak için kendine vakit ayırmıyordu, üstelik böylebir dünyanın içerisindeyken?” Pavel, bunları düşünürkentatbikatlardan bildiği bir ses odasındaki tüm sessizliği adeta parçalayacak şekilde devam ediyordu.

Eski, neredeyse çalışmayacak olan bilgisayardan gelen uyarılar birkaç gün önceki olayı hatırlattı, uyarılaragöre yüksek hızlarda bir cisim geliyordu. Bu sesi daha önce binlerce kes duymasına karşın hâlâ tüyleri diken diken oluyordu. Acil koduyla harekete geçen askerler, gelen cismin füze olduğunu doğruladı. Daha önceki tatbikatlardan hareketle bu füzeye karşılık verebilirdi. Fakat o an, soğuk terler içerisinde ne yaptığını bilmez bir şekilde ağzındaki sigarasını yemişti bile. Tek yapması gereken o düğmeye basmakken vücudu, elleri, beyni buna izin vermiyordu. Bilgisayarındaki sayılarPavel’e aldırılmayıp 15 dakikadan azalmayadevam ediyordu. Pavel de sanki buna aldırılmıyormuşçasına devam ediyordu odanın içerisindeki hızlı adımlarına. Sonra istemsizce elini tozlu telefonun üstüne götürdü, hızlıca numaraları çevirmeye çalışıyordu, komutanlarına bu uyarıların yanlış olduğunu söylerken elleri titriyordu.

Telefonda süren birkaç saniyelik tartışma esnasında hayatındakileri sorgulamaya vakti olmuştu. Telefonu kapatınca üstüne nasıl bir yük aldığı anlamış olacak ki tekrar düşünmeye başladı. Bilgisayarındaki 5 rakamına bakarken eğer komutanlarına söylediği doğruysa dünyayı kurtaracakken yanılıyorsa da doğup büyüdüğü ülkesindeki masum olan tüm vatandaşları ölecekti. Eski bilgisayarına bakıyordu sadece, biraz sonra ölecekti belki de? Az sonra komutan arayacaktı ama o açmadı. Sadece her zaman yaptığı gibi az önce çiğnemiş olduğu sigarası elinde, ölmeyi bekliyordu.

Dışarıya çıktı, çimlerde oynayan çocukları izlerken bir gölge dikkatini dağıtmıştı. Çimde koşuşturan çocuklar gibi gökyüzüne baktı. Yanılmıştı. Ondan birkaç yüz metre yukarısındaki füzeyi gördü. Ne de olsa kahramanlık kadar ucuz bir şey değildi. Birkaç saniyesi bile olsa tekrar hayatı sorguladı, yaptıklarını, yapacaklarını. Evet, belki de ülkesindeki neredeyse tüm insanların ölümüne yol açtı -diğerlerinin de kanser olmasına- ama bunu engelleyemezdi ki. Aslında doğru olan şeyi yaptığını düşünürken kör edici, beyaz bir ışık... Yada bunların hepsi bir hayaldi belki de, ne de olsa Pavel etrafındakileri ve hayatı sorgulayan bir insandı.

Hayati CANDAN

Elma Dansı

Orta yaşlarda olan adam, iş çıkışında her ne kadar yorgun olsa dahi yağmurdan kaçmak için metro durağına doğru koşuyordu. Bugün, kendi deyimi ile felaket bir gün geçirmişti. Sabah arabasının bozulduğu yetmiyormuş gibi Antalya'nın sonbaharda kendine has uzun süren yağmurlu günlerine denk gelmişti. Kötü şansına hayıflanarak geçirdiği birkaç dakika sonrasında durağa varmıştı. Varmıştı varmasına ama özenle giydiği takım elbisesi ıslanmıştı. Bu gerçek ile düşünceleriyle daha da karaladı beynini. Bir sonraki metroyu sabırsızca beklemeye başladı. Vaziyetinden dolayı rahatsız olmuştu ve insanlarla dolu olan yerde olmaktan mutlu olduğu söylenemezdi. Bu yüzden kendini kalabalıktan soyutlamış, gününün geri kalanını planlamaya başlasa bile bu uğraşı da bitince iyice sıkılmaya başlamıştı. Bu insanlar nasıl dayanıyordu bu kadar beklemeye?

Yapacak başka bir şey bulamayıp etrafa göz atan adamın dikkatini yeşil çizmeli kız çocuğu çekti. Uzun sarı saçlarını sağ eliyle dolayıp sol elinde tuttuğu yeşil elması ile bir şeyler mırıldanarak hafifçe dans ediyordu. Çocukları asla anlayamayacaktı, garip hareketler sergilerlerdi ve bu ona hep karmaşık gelmişti. Çocuğun yanında bir yetişkin olup olmadığına bakmak aklına gelmişken ufaklığın yanına saçları yenice ağarmaya başlamış gözlüklü bir yaşlı adam geldi. Onlara bakmaya devam ederken farkında olmadan onları duyabilecek yere kadar yaklaştı. “Neden dans ediyordun?” sorusunu duydu. “Elmam için dede!” dedi coşkulu bir şekilde küçük kız. “Eğer onunla dans edersem belki de ekşi olmayı bırakır. Ben tatlı olanlarını severim.”

Kızın düşünceleri adamı güldürmüştü ayrıca garip gelmişti. Kızın dedesi de aynı düşünmüş olacak ki o da güldü. Dedesinin kıza gerçeği izah etmesini bekledi. “Öyle tatlı olmaz ki elmaların.” dedi sonunda kızın dedesi. Kız ona merakla bakarken devam etti. “O, benim elmam olduğu

için ben istemediğim sürece değişmez ama bu senin elman.” dedi ceketinin cebinden kırmızı bir elma çıkararak. “Bu elmayı istediğin gibi tatlandır bakalım.” dedi sonra da.

Adam, şaşkınlıkla dedenin torununa söylediklerini dinliyordu. Kız gülererek kendi elindeki elmayı dedesine vererek, onun elindeki kırmızı elmayı aldı ve coşkuyla konuştu. “Hadi dede! Elmalarımızı tatlandıralım.” diyerek az önceki gibi dans etmeye başladı. Yaşlı adam hiç düşünmeden küçük çocuğa ayak uydurdu. Çevredeki insanlar onlara baksalar bile ikisi hiç umursuyor görünmüyordu. Adam o ikisine de o an çok özendiğini hissetti. Elmasından ısırık alan kız ‘Evet, oldu! Elmam tatlandı!’ diye mutlulukla söyleniyordu. Adam ise düşünüyordu, yıllarca düşünse aklına gelmeyecek bir cevaptı bu, yaşlı adamın verdiği ondan hiç beklemediği.

Yaşı arttıkça sabit düşünmeye başlamış ve böylece sabit bir hayatı olmuştmuş. Şu an tanık olduğu olay ise ona aykırı gelse de bir yandan kendisini özgür hissettirmişti. Halbuki o esir değildi ki. Neden böyle hissetmişti? Dede ve torunun “elma dansına” orada bulunan bazı insanlar da katılmış kahkahalar ile gülüyorlardı. Bazıları da onları şen kahkahalar eşliğinde izleyerek fotoğraf çekiyorlardı. Adam ise sadece duruyordu. Kendini görmüştü. Olduğu sandığı kişiden çok kendini şartlandığı kişi olduğunu. İçinde uyanan istek ona yabancı gelmiyordu; ona yabancı gelen kendisiydi. Şartlandığı düşüncelerine, büyümenin getirisi olduğunu düşündüğünden kilit vurduğu hayal gücüne, kendisinden... Tam da orada benliğinden özür diledi adam. Belki farkındalıktı bu ya da anlık bir heves, bilinmez ama fazla kafa yormadı buna. Islak takım elbisesi umurunda değildi. Metronun saatini kaçırması da mühim değildi. Eğer o kendini bir yerlerde bulamazsa, kendini her yerde kaybetmeye devam edecekti. Fikrini değiştirmekten korktuğundan hızla dans eden kalabalığa ilerledi. En azından bugün kendini kaybetmeyecekti.

Dilara TONAY

İkimizin Hayatı

Ben Ayşe. Neyin Ayşesi? Kimin Ayşesi? Ben Ayşe. Babamın dövdüğü kızı, elalem ne der diye sordurtan kızıyım. Çocukluğunu , gençliğini yaşayamayan Ayşe. Kızımın annesi Ayşeyim.

Küçükken çok yaramazdım. Babam da yaramazlığım karşısında beni döver ve bana kızardı. Ben küçüktüm işte , akılermezliği dedikleri dönemdeydim. Ama babamlarda bunu anlamazdı. 15 yaşına gelene kadar bu çileyi çektim. Mahallemizdeki Ali 'ye sevdalandım. Ali 'yle plan yaptık. Beni kaçırmamasını istedim. “Evlenelim artık yeter!” dedim.

Annemler uyur uyumaz eşyalarımı toplayıp kaçtım. Ali 'nin halasının oğlunun evine kaçtık. Babam beni aradı, taradı bulamadı. Bizim de yaş ilerledi , nikah kıymak icap etti. Ben 18 yaşındaydım Aliyse 20 yaşındaydı. Daha kaç yaşındaydık , neyin telaşydı bu ? Ama kaçınılmazdı artık. Evlendik. Bir gün Ali'nin asker kaçağı olduğunu öğrendim Ali'yi asker yollamak için ısrar ettim, ona kızdım. Ali de bunun üzerine askere gitti. Askerden gelmeden çocuğumuz olacağını öğrenmiştim. Kızımız olacaktı.

Ali askerden geldi. Hemen bu mutlu haberi ona verdim. Ama bir mutsuzdu, sanki beni istemiyordu. Ne olduğunu sordum. Beni istemiyormuş, hayatında yeni biri varmış. Yani beni aldatmış. Hemen ayrılma kararı aldım. Avukata başvurup boşandım. Ali psikolojik sorunları olan bir manyak hâline döndü. Ondan ayrıldığımdan beri beni sürekli arar oldu, kızını ister oldu. Ben bu durumdan rahatsız olup Eskişehir'e yan komşumuzun kızının evine gittim. Artık özgürdüm, rahattım. Derken kızıma doğum yaptım. Asya'ma, canım kızıma. Bunun üstüne köyden haber aldım. Babam ölmüş. 5 seneden beri görmediğim, beni ya beni, kızını döven babam ölmüş. Buna ağlayayım mı , üzüleyim mi bilemedim. Ama yine gittim cenazesine. Bir de ne göreyim. Ali de oradaydı. Bana başın sağolsun, demesi bile sanki Allah belanı versin

demesi gibiydi. O kadar tiksiniyordum ondan. Geri döndüm evime. Kızımın masraflarını karşılamam için çalışmam gerekiyordu. Ama bu devirde neye, kime güvenirdim. Komşumun çalıştığı yerde temizlik işçisi olarak çalıştım. Onun kızı da benim kıza bakıp durdu. Bu sayede kızımı okuttum.

Kızım çok iyi yerlere geldi. Onu gibi kimselere ezdirtmedim, ezdirtmem de. Hayat bana kimseye güvenmemeyi, insanların iyi eğitilmesi gerektiğini de böyle kazık atarak öğretti. Ne babam, ne de kocam. Hiçbiri yok hayatımda, benim hayatım. Benimle kızımın hayatı. İkimizin hayatı...

Hatice DEMİR

İnsanın Doğaya Bakışı

Ali adında genç yaşlarda bir çocuk vardı. Ali başarılıydı ama aynı zamanda çevreye zarar veren bir çocuktü. Başarısı ona çevreye duyarlı ve temiz bir okul kazandırdı.

Bir gün parka gidip marketten çekirdek ve su aldı. Parkta bir süre oyalandıktan sonra çöpleri yere attı. Plastiklerin doğaya zarar verdiğini bilmesine rağmen çöpleri yere attı. Sonra parktaki bir görevli gelip Ali'ye kızdı. Görevli:

-Oğlum yerlere çöp atma, zararı senden çıkar, dedi.

Ali, görevlinin kızmasına aldırmış etmedi. Çok fazla abur cubur sevdiği için marketten aldığı kola ile eve gidip dizi izledi ve düzenli bir şekilde çöpünü mutfaktaki çöp kutusuna attı. Bir süre sonra canı sıkılan Ali, dışarı çıktı ve dışarıda ateş yaktı. Ertesi sabah okula gitti. Kalemtraş çöplerini yerlere attı. Arkadaşı Selin onu atmaması için uyardı:

-Ali çöplerini yere atmamalısn, dedi. Ali:

-Banane, bir şey olmaz, dedi. Selin:

-Sen bilirsin, söylemedi deme, dedi.

Okuldan eve gelip dışarıda ateş yaktığı için büyük bir yangına yol açtı:

-Aman! Allah'ım ne yaptım ben, dedi.

Ali'nin kedisi yangında kaldı ama İtfaiyeciler kediyi kurtardı ve yangını söndürdüler. Durumu öğrenen itfaiyecilerden biri:

-Alicığım, bir daha bana söz ver doğaya zarar vermeyeceğine, yoksa zararı senden çıkar. Ali:

-Özür dilerim, bir daha doğaya zarar vermeyeceğim, teşekkür ederim size, dedi.

Ali o gün bu gündür bir daha doğaya zarar vermedi ve öğretmenlerinin sözünü dinleyip onlara da söz verdi.

Helin YILDIRIM

Yeni Şehir Yeni Bir Hayat

Bir yaz günüydü. Havada çok bunaltıcı bir sıcak, bir kasvet vardı. Evde oturuyorduk. Hiç beklemediğimiz anda kapı çalmıştı. Babam gelmişti, normalde akşamüstü beşten önce eve gelemezdi, işi anca o zamana kadar biterdi. Kendimi ne oldu da o kadar erken geldi, diye düşünmeden alamıyordum.

Babam eve geldiğinde biraz oturdu. Daha sonra annemi ve beni yanına çağırdı. Babam:

-Size söylemem gereken çok önemli bir şey var. Ankara'ya tayinim çıktı. En fazla 2 hafta içinde buradan taşınmamız lazım, 26 Mart'ta iş başı yapmam gerekiyor. Annem:

-O kadar kısa sürede nasıl toplanabiliriz ki, dedi. Babam:

-Ben de bilmiyorum ama hazırlanmamız lazım. Yarın ben bir nakliyat şirketiyle anlaşırım, evi toplar toplamaz Ankara'ya yola çıkarız, dedi.

Annem de ben de bu olaya o kadar şaşırılmış ve üzülmüştük ki ama yapacak hiçbir şey yoktu. Gitmemiz gerekiyordu. O akşam öylece bitmişti. Hemen sonraki gün sabah kahvaltıyı yapar yapmaz hazırlanmaya başladık. İlk önce küçük eşyaları, sonra giysileri, en son olarak da beyaz eşyaları...

Birkaç gün geçmişti. Toplanmıştık. Annem ve babamda bende tüm arkadaşlarımıza veda etmiştik. Artık gitmek için hazırдық. Fakat o kadar taşınmak istemiyorduk ki bu şehire bu mahalleye o kadar bağlıydık ki... Her gün sabah fırından gelen mis gibi taze ekmek kokusu, arka sokakta oynayan arkadaşlarımın bağırışları, her gün evimizin önünden düzenli olarak geçen eskici Ahmet amcanın sesi... Artık bunların hiçbirinin olmadığı bir yere gidiyorduk. Annemde babamda ben üzülmediyim diye "Gideceğimiz yer buradan daha güzel, hem lojmanda kalacağız orada da buradaki gibi arkadaşların olur, hem belki

buradakilerden daha fazla seversin onları.” diyorlardı. Ama tabii ben onların bu dediğine katılmıyordum.

Artık her şey hazırды, babam arabanın son kontrollerini yapmıştı, annem evde bir şey kaldım diye kontrol etmişti. Tamamen hazırđık. Hepimiz arabaya binmiştik. Tam tamına sekiz saatlik bir yola çıkmıştık artık ve tüm ömrümüz boyunca sürececek bir yaşama...

Melis ŞEKER

Kalp Kıran Arkadaş Başak

Başak arkadaşlarına sürekli bağıran , onları çok fazla kıskanan bir kızdı. Arkadaşları Başak'ı çok severdi ama onlara böyle davranılması hoşlarına gitmezdi, Başak 'ı hep uyarıyorlardı fakat Başak onları hiç takmıyor, bir de bunun için onları daha çok kırıyordu.

Başak, yine bir gün arkadaşlarına küçük bir olay yüzünden küstü, arkadaşları Başak'a bu defa gerçekten çok kırılmıştı ve onlar da Başak'a böyle davranmaya karar verdiler. Belki onların nasıl hissettiğini anlarsa bir daha onları bu kadar kırmaz ve üzmezdi. Başak'ın arkadaşları plan hazırlamaya başlamışlardı. Planları Başak'a en küçük bir olayda bağırip çağıracaktı.

Başak, ertesi gün her şeyden habersiz arkadaşlarıyla buluşmak için hazırlanıyordu, bugün kendini neşeli hissediyordu belki de bugün arkadaşlarıyla kavga etmemeliydi. Başak arkadaşlarıyla buluşmak için çantasını aldı ve otobüs durağına yürümeye başladı. Her adımında içine bir mutluluk, bir huzur doğuyordu. Beklediği otobüs geldiğinde Başak otobüse bindi ve boş koltuğa doğru yürümeye başladı.

Otobüs, arkadaşlarıyla buluşacağı yere gelmişti. Arkadaşlarıyla oturacağı kafenin önünde duran Başak saatine baktı, hiçbir arkadaşı ortalıkta yoktu ve Başak erken gelmemişti hatta geç bile kalmıştı. Başak telefonundan arkadaşlarını aradı ama arkadaşları açmadı. Sinirlenmişti, hızlıca telefonunu çantasına attı ve otobüs durağına yürümeye başladı. Birkaç gün sonra arkadaşlarıyla buluşmuştu ve o gün onu orda tek başına bıraktıkları için çok öfkeliydi. Ağzını sinirle açtı ama konuşmaya fırsat bulamadan bir arkadaşı söze başladı:

-Başak, niye geçen gün gelmedin, seni bekledik kaç saat?

Başak, arkadaşları sert çıkınca şaşırılmıştı ve oraya gitmişti asıl suçlu onlardı kendisi değildi. Diğer arkadaşları Başak'a fırsat vermeden konuştu:

-Seni aradık, telefonumuzu da açmadın !

Başak'ın kalbi çok kırılmıştı, en yakın arkadaşları Başak'ı suçlu yerine düşürmüştü, belki de gerçekten suçluydu. Ona gülerek bakan arkadaşlarına dönen Başak, arkadaşlarına da böyle yaptığını, onları dinlemeden kalplerini kırdığını fark etmişti. Kızarmış gözlerini ovuşturdu ve arkadaşlarına döndü:

-Özür dilerim, bir daha olmayacak,dedi ve ufak bir tebessüm etti.

Arkadaşları gelip Başak 'a sarıldılar. Başak arkadaşlarına daha iyi davranmaya ve onları kırmamak için özen göstermeye başladı.

Nisan GÜNAYDIN

İletişim ve İnsanlar

Herkes güzel bir sonbahar sabahına uyanmıştı, Mahalledeki Nevzat bakkaldan fırıncı Ahmet amcaya kadar.Can, adeta etrafına neşe saçıyordu.Okul yollarında ilerlerken herkese selam veriyordu. Bunu sözlü olarak yapmasa da o güler yüzü ve vücudu ile yapabiliyordu. Karabaş, artık her sabah okula giderken sözleşmemelerine rağmen aynı yerde, aynı saatte kahvaltısının bir kısmını Can'ın vereceğini biliyordu. Karabaş, onun hareketlerinden biliyordu ki aralarında bir bağ vardı.

Can, artık okula gittikçe yaklaşıyordu. Her sabah olduğu gibi Güvenlikçi Mustafa abiyi görecekti. Fakat bu sabahın diğerleri kadar normal geçmeyeceğinden habersizdi. Kendisinden bir parçayı koparacak olayın bu sabah yaşanacağından habersizdi.

Okulun karşısında arabanın içinde tartışan bir çifti görmüştü. O kadar hiddetliydi ki tartışma bir bakmadan edemeyecekti. Arka koltukta bebekleri olmalarına rağmen birbirlerine hakaretler yağıdırıyorlardı. Bir şeyler yapmak isteyen Can'ın durun işareti yapıp “Kavga etmeniz bebeği gerçekten korkutuyor, lütfen durun!” demesi ile beraber bebeğin babası tarafından saldırıya uğraması bir oldu. Sebebi ise sözde karı koca arasına girmiş ve el kol hareketi yapmıştı. Güvenlikçi Mustafa abi, bu durumu görüp Can'ı pansuman yapmak üzere okula aldı.Can şanslıydı, durumunda abartılacak bir şey yoktu ama artık onda bir şeyler eksikti. Artık bırakın kendisini fiziksel olarak ifade etmeyi, sözlü olarak bile kendi düşüncelerini ifade etmeye korkar olmuştü.

Her gün konuşmadan bazen bir bakışla, bazen de bir dokunmayla bile anlayabildiği dostlarıyla beni yanlış anlarlar, kaygısı ile iletişim kurmakta zorlanır olmuştü. Bazen dünyada hiçbir şey ifade etmeyen işe yaramaz varlıkların sizin çok önemsedüğünüz ve bunun iletişimde çok önemli olduğunu düşündüğünüz bir parçanızı nasıl bir anda koparabildiğini düşünüyordu. Çünkü iletişim onun için sadece konuşmak

değildi. İletişim bazen sabah kafa sallayıp selam verdiği Nevzat bakkalla selamlaşmak, kimi zaman da şımardığında babanın daha usturuflu davranman için sana bir bakış atmasıydı. Bazen de sevdiğimiz insanlara bir dokunuştı. Küçük kısa bir dokunuş.

Ayberk DİNÇ

Çekingenlik ve Arkadaşlık

Berke dışarı çıktı.Yine o kötü,pis kokan havayı solumak katlanılmaz geliyordu.Bu sebeple taşınmak istiyorlardı.Berke ve ailesi bu kötü kokan havadan bunalmıştı ve yeni bir ev bakmaya başladılar.Aradan bir hafta geçti ve Sümbül Sokak'tan , Çiçek Sokak'a taşındılar. Sümbül Sokak merkezi bir yerde olduğu için egzoz dumanı kokusu etrafa hâkimdi.Yeni taşınacakları sokak ise şirin bir mahalle olduğu için havası temizdi. Berke daha önce bu sokağı görmemişti.Evi tuttuktan iki gün sonra eve yerleşmek için eşyaları getirmeye başladılar.

Yaz Tatilinin başladığı günlere denk geldiği için tüm çocuklar dışarıdaydı.Eve eşyaları iki saat içinde taşıdılar ve yerleştiler.Annesi Berke'ye dışarı çıkmasını söylesede Berke çıkmak istemedi.Annesi yeni arkadaşlar kurmalısın, dese de Berke'den "hayır"cevabını aldı.Aslında çekingen olduğu için dışarı çıkmak istemedi.

Aradan bir hafta geçti, babası artık dayanamadı ve zorla da olsa Berke'yi dışarı çıkarmayı başardı. Dışarıda mahallenin çocukları maç yapıyorlardı.Berke bir köşeye oturup maç yapan çocukları izlemeye başladı.Çocuklardan biri Berke'yi gördü ve seslendi:

-Şşşt çocuk, gel sen de oyna hadi, dedi.Berke:

-Hayır. Oynamak istemiyorum, dedi ve gerisin geri eve döndü.

Aradan iki gün geçti.Berke evde oturmaktan sıkıldı ve dışarı çıktı.Ama yeni arkadaşlıklar kurmak için çekingenliği yenmek zorundaydı. Dışarı çıktığında çocuklar yine top oynuyorlardı.Berke bu sefer çekingenliği bir kenara bırakıp:

-Ben de oynayabilir miyim, dedi.Çocuklar:

-Tabii ki de oynayabilirsin, dediler.

Berke, bu olaylardan önemli bir ders çıkarmıştı.Çekingenlik olduğu zaman arkadaşlık kurmak zorlaşır. Bundan sonra hiç çekingen

davranmadı Berke. O günün akşamı kitabını okudu ve sofraya oturdu.
Babası ve annesi Berke'ye:

-Yeni arkadaşlarına alıştın mı bakalım, dediler.Berke:

-Evet, bugün top oynadık ve çok eğlendik, dedi.

Berke, o günden sonra çekingenlik nedir bilmedi.Şuan 16 yaşında
ve arkadaşlarıyla çok iyi anlaşılıyor.

Emirhan GÜLEÇ

Gerçek Adalet

Karanlık bir sabahıtı,birden Ahmet yatağından kalktı, bir rüya görmüştü, o rüyanın hayatını değıştireceğini bilmiyordu.Kalktı, bir duş aldı, sonra avukatlık ruhsatının verileceğı törene gitti. Artık avukattı ama aklında hep rüyada duyduğı soru vardı.

İlk davası onun kâbusu oldu çünkü müvekkili en yakın arkadaşı Mustafa idi, üstelik Mustafa cinayetle suçlanıyordu.Daha kötüsüde cinayetle ilgili bütün kanıtlar Mustafa'nın aleyhineydi.Ahmet, çok uğraştı hemde çok ama Mustafa'nın hapisaneyeye girmesini engelleyemedi. Sonra bir arkadaşının karısına bir ölen adamın çocuklarına bakıp bakıp duruyordu.O gün bir karar verdi, daha çok çalışacaktı daha çok emek harcayacaktı. Arkadaşını kurtaramamasının kendi acamiliğine bağı olduğunu zannediyordu.Ama yanılıyordu.

İki ay geçti,arkadaşını ziyaret etmedi çünkü Mustafa'nın yüzüne bakacak yüzü yoktu.Bir davanın avukatı oldu ve davanın davacısı onun müvekkili idi ve aynı zamanda bir polisti, davalı ise bir valiydi.Aslında bu işi almak onun kariyeri için çok kötü olabilirdi ama o Mustafa'yı düşündü ve hak eden hak ettiğini almalı, diyerek davayı aldı. Davanın açılma sebebi ise valinin polisten şikayetçi olup işinden edilmesi için çalışmasıydı.Ahmet çok çalıştı davayı almak için ama valinin rütbesi daha büyük olduğu için davayı kazandı.Polis işinden edildi yani kısaca Ahmet yine başaramadı. Bu sefer, kendisinin yeteneksiz olduğunu düşündü ve daha küçük davalara bakmaya karar verdi.Bir hırsızlık davasına bakıyordu, hırsız bulmuştu ve onu çok sert bir dava ile hapisaneyeye gönderdi.İki hafta geçti, gerçek hırsız suçunu itiraf etti, Ahmet yine yanılmıştı.O boşuna içeri attırdığı çocuğı, ailesini düşündükçe vicdan azabı çekiyordu.Artık, mesleğini bırakmaya karar verdi.

Babası zengindi, Ahmet maddi sıkıntı çekmedi. Bir kadın ile evlenip iki çocuk babası oldu. Bir gün kapı çaldı Mustafa'nın kardeşi Salih gelmişti. Ahmeti bulmuştu. Ahmet utanıyordu Mustafayı kurtaramadığı için. Salih bir şirket sahibi olmuştu ve çok çalışmıştı ama şimdi şirkette kara para aklandığı iddiasıyla davalar oluşmuştu ve Salih Ahmet'ten yardım istiyordu. Ahmet, Mustafa'nın kardeşi olduğu için kabul etti. Ahmet bir yıl uğraştı ama sonunda bütün davaları bertaraf etti ama sonra Salih'in şirketinde gerçekten kara para aklandığı ortaya çıktı. Ahmet çok üzüldü, sadece belki abisini kurtaramadım ama onu kurtarırım, diye düşündü ama olmadı. O gün sordu kendine, "Niye oluyor bunlar bana?" diye, sonra, "Hep ben yanlış mesleğimi seçtim?" diye kendine sordu. Ama asıl soru bu değildi.

Yaşlanmıştı. Kalp hastası idi, anlamıştı asıl sorunun bu olmadığını, asıl cevabı arıyordu aslında. Cevap ise bir soruda saklıydı. Bir gün uyurken herşeyin başladığı gün duyduğu soruyu duydu ve cevap onun içindeydi soru ise şuydu: Gerçek adalet bu mu?

Muhammed Eren YAKUT

Güven

Kayra ile Mila çok yakın iki dostlar.Serkay Mila'nın sevdiği çocuktur.

Lise ikinci sınıfı bitirmek üzere olan Kayra ve Mila okulun son haftasında karneyi aldıktan sonra yaz tatiline güzel bir giriş yapmak için plan yaptılar.Cumartesi günü beraber sinemaya gitmeye karar verdiler.Fakat Serkay Mila'ya cumartesi günü sinemaya gitmeyi teklif edince bu durum karşısında Mila hoşlandığı çocuktan teklifi reddetmemek için en yakın arkadaşına annem izin vermiyor, diye yalan söyledi.

Karne günü gelip çatığında Kayra ve Mila yaz tatili geldiği için birbirleriyle vedalatılar.Mila, ertesi gün Serkay ile buluşmak için hazırlandı ama en yakın arkadaşına yalan söylediği için içi hiç rahat değildi.

Serkay ile sinemaya gitmek için buluştu.Sinema salonunda Kayra'nın kardeşi Berk onları gördü fakat Mila Berk'i görmemişti.Akşam eve giden Berk, ablasına sinema salonunda Mila ve Serka'yı gördüğünü söyledi.Bu durum karşısında çok üzülen Kayra, kendisine yalan söylediği için Milayı aradı:

-Bana neden yalan söyledin, dedi.Mila:

-Çok özür dilerim.Seninle plan yaptıktan sonra aynı teklifi Serkay da yapınca onun teklifini kabul ettim.Bu yüzden içim hiç rahat değildi, dedi.Kayra:

-Bana yalan söylediğin için sana çok kırdım, dedi üzülen.Mila:

-Seni kırdığım için çok özür dilerim, dedi.

Ertesi gün olduğunda içi hiç rahat etmeyen Mila, uyanır uyanmaz soluğu Kayra'nın evinde aldı.Mila:

-Serkay'dan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun.Aynı teklif ondan da gelince seni kırmamak için yalan söylemek zorunda kaldım. Beni affedebilecek misin, diye konuştu. Kayra:

-Bilmiyorum.Neyse aşağı inelim annem bizi bekliyor, dedi.

Mila ve Kayra aşağı indiler. Kahvaltı etmeye başladılar.Kayra, çatalını tabağa sürtmeye başlayınca annesi bir şeyler olduğunu anladı ama yanlarında Mila var diye bir şey söylemedi.Anne:

-Kızım isterseniz dışarı çıkın biraz hava alın.Hem okulda bitti istediğiniz kadar gezebilirsiniz, dedi. Kayra:

-Anne canım hiçbir şey yapmak istemiyor.Bugün biraz dinlenmek istiyorum, dedi.

Annesi daha fazla kızının üstüne gitmedi.Mila, arkadaşının ona kırıldığını anladı.Kayra'nın annesinden gitmek için izin istedi. Kayra'nın annesi onu kapıya kadar uğurladı.Mila, evine gitmek için yola koyuldu. Kayra odasına çekildi.Annesi Kayra'nın arkasından gidip odasından içeriye girdi:

-Kızım sana ne oldu?Normalde ben sana böyle bir şey söylesem sen havalara uçardın.Hem neden Mila'ya bu kadar soğuksun, dedi. Kayra:

-Anne, biz Mila ile sinemaya gidecektik.Sonra bana annem izin vermiyor diye yalan söyledi.Aslında Serkay ile buluşacaktım.Bana yalan söylemeseydi zaten ben ona bu kadar kırılmazdım.nne sence ne yapmalıyım, bana bir akıl verir misin, dedi. Anne:

-Kızım bence Mila bir hata yapmış olabilir ama önemli olan hatalardan ders çıkarmaktır.Mila senin yanına gelip özür diledi mi, diye sordu. Kayra:

-Evet özür diledi.

-Tamam özür dilediyse bir sorun kalmamıştır.Önemli olan bir hatayı bir daha yapmamaktır.Bence sen arkadaşının özrünü kabul et. Barışım, dedi annesi. Kayra:

-Tamam anne, ben bu gece düşüneceğim.Yarın karar veririm.

-Senin en doğru kararı vereceğinden eminim.Sana güveniyorum.
Canım kızım.

-Canım annem, dedi Kayra annesine sarılarak.

Ertesi gün Kayra Milayı evlerine çağırdı.Mila, belki affetmiştir
düşüncesiyle Kayraların evlerine gitti.Kayra:

-Ben epeyce düşündüm ve karar verdim.Tamam seni affediyorum,

-Yaa gerçekten mi? Seni çok seviyorum. Arkadaşım.

-Gerçekten.Bende seni çok seviyorum arkadaşım.

Sarılıp barıştılar.Bir daha hiçbir zaman birbirlerine yalan
söylemeyeceklerine dair söz verdiler.

Beyza YALINBALCI

Dostluk

Ceren ve Elif, küçük bir kasabada yaşayan 12 yaşındaki iki arkadaşlardı. Ceren ve Eliflerinevi yan yanaydı. Elifin iki ablası vardı, Ceren ise tek çocuktü. Bu iki arkadaş en başta birbirlerini sevmiyorlardı. Okula aynı yoldan gitmelerine rağmen inatçı olduklarından beraber gitmiyorlardı.

Bir gün okulda öğretmenleri ikili gruplar halinde oyun oynayacaklarını söyledi. Grupları da öğretmen ayarlayacaktı. Herkes gruplandı. Ceren ve Elif aynı gruptalardı. İtiraz ettiler ama öğretmenleri kabul etmedi. Oyun başladı ve ikisi birbirlerine o kadar destek oldular ki kendileri bile inanamadı. O günden sonra eşyalarını birbirleriyle paylaşmaya, birlikte oyun oynamaya hatta okula beraber gelmeye başladılar. Artık çok iyi anlaşıyorlardı. Bu duruma aileler de çok sevindi.

O gün okula beraber gittiler. Öğretmen derse girdi ve onlara çok güzel bir geziye gideceklerini söyledi.Kampa gidiyorlardı. Ceren kamp yapmayı öyle çok istiyordu ancak ailesi onu hiç kamp yapmaya götürmemişti. Bu onun için çok büyük bir fırsattı. Elif, önce pek cesaret edemese de Ceren onu ikna etti ama sıra aileleri ikna etmekteydi.Öğretmenleri, yarına herkes ailesine sorup gelsin, demişti . İki de aynı şeyleri söylemek üzere anlaştılar ve evlerine gitmek üzere ayrıldılar. Ailelerine çok gitmek istediklerini söylediler, biraz zor da olsa izin aldılar.

Yarın olduğunda okula giderken konuştular, çok sevinçliyidiler. Okulda öğretmenlerine isimlerini yazdırdılar ve derslerini çok çalıştılar. Eve gidip ödevlerini yaptılar ve hazırlıklara başladılar yarın sabahtan okulda toplanıp gideceklerdi. Sabah ikisi de erkenden heyecanla kalkıp giyindiler ve dışarda buluştular. Okula geldiklerinde otobüs gelmişti. Bindiler ve yolda çok eğlendiler ama erken kalktıkları için biraz yorgun düştüler, sonunda uyuyakaldılar.

Uyandıklarında gelmişlerdi. Hemen çadırlarını kurdular Elif ve Ceren aynı çadırda kalacaklardı, birbirlerinden hiç ayrılmıyorlardı. İşler bitince hep birlikte kahvaltı yaptılar. Gün boyu bir çok etkinlik düzenleyip bir sürü oyunlar oynadılar.Gece herkes çadırına girdi. Ceren ve Elif çadırın içinde birbirlerine komik hikayeler anlattı, çok geç olmadan da yatıp uyudular. O gece Elif'i hiç uyku tutmadı, uyanınca biraz hava almak için dışarı çıktı. Yürümeye başladı, etrafına bakınırken kendini bir anda yerde buldu. Ceren de su içmek için gözlerini açtığı anda yanında Elif'i göremedi. Hemen bir telaşla kalktı. Öğretmeninin yanına koştu, uyandırdı Elif yok, dedi . Öğretmen aniden kalktı, hemen polise haber verdiler. Polis arabalarının sesine tüm öğrenciler uyandı. Herkes çok korktu. Polisler her yerde Elif'i aramaya başladılar. Olur da bir eşyaya rastlarsa Elif'in olup olmadığını anlamak için yanlarına Ceren'i de aldılar .Ceren, en yakınının ,dostunun kaybolmasına çok üzüldü.Her yerde Elif, diye bağınyordu.Ormanda Elif'in bilekliğini gördüler. Biraz daha ilerlediklerinde derin bir çukur gördüler. İçine baktıklarında Elif boylu boyunca yatıyordu. Ceren üzüntü ve korkudan ağlamaya başladı. Arkadaşına bir şey olursa çok üzülürdü. Hemen Elifi o çukurdan çıkardılar.Hastaneye gittiler.

Elif'in önemli bir şeyi yoktu, birkaç gün içinde taburcu ettiler. Okula gittiğinde herkes ona sarıldı ve geçmiş olsun, dedi. Ceren ve Elif o kaybolma olayından sonra birbirlerine çok daha bağlandılar. Yedikleri içtikleri ayrı gitmiyordu, her zaman beraberlerdi. Birbirlerine özel aynı kıyafetler aldılar, birbirlerini daha önce tanımadıklarına çok üzüliyorlardı.Artık hep birlikte mutlu bir şekilde yaşadılar.

Miray Zeynep BALABAN

Dostluk

İstanbul'un soğuk bir kış sabahına uyanıyorduk. Semih her sabah olduğu gibi yine şafak sökerken ayaktaydı. Bunun iki nedeni vardı, artık erken saatlerde kalkmaya alışan bedeni ve kafasındaki geç kalırım, psikolojisinden başka bir şey değildi.

Günlerden pazartesi yine tüm sıkıcılığıyla başlamıştı bile. Semih okula gitmek için hazırlanmıştı. Evden çıkmak için arkadaşından haber bekliyordu ki tam o anda mesaj geldi ve arkadaşları ile buluşup okula gitmek için yola koyuldu. Arkadaşları ile buluşunca ne olursa olsun günün sıkıcılığıyla arkadaşlarına:

-Günaydın, diye seslendi Semih.Emre, Semih'i her ne kadar kıskanıp sevmese de:

-Sana da günaydın, diyerek selamlaştı Semih'le

Tam o sırada arkadan gelen Yağız hiçbir şey söylemeden hızlı adımlarla okula doğru ilerledi ve Semihle, Emre onu takip ettiler. Yol boyunca ağızını açmayan Yağız okula gelince biraz olsun konuşurdu arkadaşlarıyla. Her pazartesi derslere matematik ile başlamak onların zaten açılmamış uykularının daha fazla gelmesini sağlardı ama zorda olsa dersi dinlerlerdi. O gün bir şekilde bitmişti artık evlere dönülüyordu. Semih:

-Yağız'a bir şeyler yapalım, biraz gezeriz hem can sıkıntımız geçer, deyince hiç planda olmayan Emre araya atlayıp:

-Olur, hem de çok güzel olur, diyerek muhabbete dâhil oldu.

Semih, Emre ile daha önceden de tanışmış olsa bile Yağız'la daha iyi anlaşmaya başlamıştı, ona kendini daha yakın hissediyordu, sanki olmayan ikinci kardeşi gibiydi onun. Hatta bazen kardeşinden bile yakın hissettiği oluyordu. O sırada birlikte Yağızın evine varmışlardı. Yağız:

-Tamam bir şeyler ayarlarız isterseniz bize gelin veya dışarı çıkarız, dedi.

Semih'in lafını ağızına tıkan Emre:

-Dışarı çıkarız, hem daha iyi, zaten günümüzün çoğunu dört duvar arasında geçiriyoruz, dedi.

Semih, Emre'nin yaptığı bu harekete karşı hiç bozuntuya vermeyerek:

-Benim için fark etmez, dedi.

Semih, Emreden ayrıldıktan sonra telefonunu çıkarıp Yağız'ı aradı:

-Alo!

-Aslında ben ikimiz beraber dolaşır ve sohbet ederiz diye düşünmüştüm.

-Neden böyle yapıyorsun anlamıyorum, daha fazla kişi olmak daha eğlenceli, neden Emre'ye güvenmiyorsun?

-Neyse, tamam o da gelsin sonra görüşmek üzere.

-Görüşürüz.

Telefon kapandı. Semih artık Emre'ye güvenmiyordu. Çünkü yaptıklarının farkındaydı, Yağız'la aralarını bozmak istediğini biliyordu. Bunu Yağız'a da söyledi ancak Yağız bunu pek umursamadı, o böyle bir şey olduğuna inanmıyordu. Semih, Emre'nin arkasından konuştuğunu ona karşı iftiralar attığını da biliyordu.

O gün ne olduysa bir şekilde Emre gelmeyecekti. Bunu öğrenen Semih Yağız'a bu konu hakkında tekrardan açıklama yapacaktı. Çünkü bu konu Semih'i içten içe artık çok sıkmaya başlamıştı. Buluşmalar ve Semih konuyu önceki anlattığından daha detaylı bir şekilde anlattı. Sanki bu sefer biraz olsun inanmıştı. Sanırım o da görmüştü yapılanları. Ancak kişiliğindedir hiç tepki vermemişti. Bu tepkisizlik Semih'i içten içe deli ediyordu. Çünkü Emre'nin artık aralarında olmasını istemiyordu. Biraz Yağız'a karşı çıkıştı ve ufak bir tartışma yaşandı. İkisi de öfkeli bir şekilde eve döndüler. Bu tartışma ve Semih'in tavrı kış ayının sonuna kadar devam etti.

En sonunda Yağız, Emre'nin son yaptığı hareketle Semih'in haklı olduğunu anladı. Emre bu sefer fazla ileriye gitmişti. Yağız'a Semih hakkında iftira atmıştı. Attığı iftirayı Semih'in asla yapmayacağını bilen Yağız, Emre ile konuşup artık onlarla arkadaş kalamayacağını söyler ve onunla arkadaşlıklarını bitirir.

Semih, artık birinin onu anladığı için mutludur ve ikisi de birbirlerine canını emanet edecek kadar güvenmeye başlarlar. Yağız, güven iki insan arasında ne olursa olsun karşı tarafa inanmakla olacağını anlamıştır.

Samet ÇINAR

Merter

Merter, 19 yaşında delikanlı mı delikanlı bir gençti. Kendisi çobanlık yapıp 5 kişilik ailesini geçindiriyordu. Yaylalarda olduğu bir gün yiyecekleri bittiği için şehre inmek zorunda kalmıştı. Yavaş yavaş şehre inmeye başladı. Şehre ulaştığı zaman doğrudan pazara gitti.

Pazarda herkes koşuşturuyordu. Neler olduğunu anlamaya çalışırken bir anda para çantası kolundan sıyrılıp aşağıya indi. Yerde çantayı aramaya başladı. Bulamadığı sırada kafasını yukarı kaldırdı ve çantasının başka birinin kolunda olduğunu gördü ancak kim olduğunu anlayamadı. Hemen yukarı dikilip koşturmaya başladı ama hırsıza yetişemedi. Belki görürüm umuduyla hâlâ koşturuyordu. Hırsız ise ara sokaklardan birine girmişti.

Delikanlı, umudunu kaybedip yavaştan yaylalara gitmeye başladı. Yaylaya vardığında koyunları saymaya yeltendi ancak koyunların azlığı dikkatini çekti. Koyunları saydığına 125 koyun olması gerekirken 92 koyunu olduğunu fark etti. Genç, açlığın verdiği yorgunlukla üzüntüsünden dolayı uyuyakaldı.

Yayladan geçen bir diğer çoban bu genci fark etti ve uyandırmak için yeltendiğinde, genç, diğer çobanın ayak seslerini duyup uykudan uyandı. Diğer çoban onu ürküttüğünü düşünüp gönlünü almak için yemeğine el işareti ile davet etti. Merter, korkarak onunla beraber yemeye başladı. Diğer çoban konu açmak amaçlı ona adını sordu:

-Adım Merter, dedi fısıltıyla.

-Neden mutsuz gibisin?

Merter yavaşça yemekten başını kaldırdı, adamın gözlerine baktı ve gözlerinden yavaşça yaşlar döküldü. Sakince olayları anlatmaya başladı. Adam onun haline üzülerək:

-Ailenin yanına gidip olayları anlatmalısın.

-Ya bana inanmazlarsa?

-Onu da o zaman düşünürüz. Eğer bana ulaşmak istersen ikinci vakti şu dağın eteklerinde bulabilirsin.

Köyüne gitmek için yavaşça ayağa kalkan Merter, sürüsünü de toplayıp yola koyuldu. Köye vardığında hemen evine gitti. Ailesine durumu açıklamaya başladı ancak ailesi delikanlıya inanmadı. Onun koyunlarını sattığını, paraları ise sakladığını düşündüler. Delikanlı, bu duruma üzülüp çobanın yanına gitmeye karar verdi. Yanına yolluklarını alıp sürü ile beraber yola çıktı. Yolda başıboş koyun sürüsü gördü ve başında beklemeye karar verdi. Koyunları saydığına 33 koyunun çıktığını gördü. Kendisinin de kayıp olan koyunlarının 33 tane olduğunu düşündü. Koyunların üstündeki işaretlere iyice bakınca onun koyunları olduğunu fark etti ve yüzündeki hüznün gidip mutluluk geri geldi.

Ailesinin ona güvenmemesi onu hayal kırıklığına uğratsa da koyunlarını da alıp yola devam etmeye başladı. Acaba eve geri dönsem mi diye düşünürken fark etmeden çobanın bahsettiği yere gelmişti. Küçük bir kulübe ile karşılaşmıştı, kapısını yavaşça tıklattı. Kapıyı açan olmayınca tekrar ve tekrar çaldı. Sonrasında ikinci vakti olmadığını fark edip kapının önüne oturup beklemeye başladı.

Tam üç saat sonra çoban kulübeye gelmişti. Delikanlıyı fark eden çoban onun üşümesine üzülüp hızlıca kapıyı açtı ve sobayı yakmaya başladı. Delikanlının üşümesi geçti ve olanları anlatmaya başladı. Çoban:
-Ailenin yanına gitmelisin bence, dedi.

Delikanlı tam nedenini soracaktı ki çobanın arkasında sakladığı şeyi fark etti. Arkasına baktığında delikanlının kendi çantası olduğunu fark etti. Delikanlı çantayı almak için elini uzattı ve çobanın elinden hızla kurtardı. Çoban ne olduğunu şaşırıldı:

-Çantamın sende ne işi var?

-B-b-bu senin mi? Çok çok özür dilerim ben...

Delikanlı kulübeden çıktı ve hızlıca sürüyü de toplayıp köydeki eve gitmeye başladı.

Eve vardığında ailesine durumu açıkladı ve ailesi ona yaptıklarına pişman oldu. Bundan dolayı babası ona:

-Adının hakkını veriyorsun evlat, sözünde duran biriymişsin bir kez daha bunu anladık.

Şeyma SARI

Saygı

Vakit akşam üstüydü. İnsanlar ya işlerinden ya okullarından ya da farklı bir yerden evine veya başka bir yere gidiyordu.

Emre adındaki bir çocuk lisede okuyor, onuncu sınıfa gidiyordu. Bir gün okulu bittikten sonra eve gitmek için yola koyulmuştu. Aklında yarınki fizik sınavı vardı. Fizikten biraz korkuyordu çünkü fizik dersinden pek bir şey anlamıyordu. Sınavdan düşük alacağı korkusu aklından çıkmıyordu.

Köyüne giden otobüsün geçtiği durağa gelince biraz bekledikten sonra otobüsü geldi, otobüs garaja doğru yol alıyordu. Fakat giderken otobüsün lastiği patladı ve Emre saat 4'te kalkan arabayı kaçıracaktı. Bir sonraki araba saat 6'da idi ve Emre eve varana kadar saat 6.30 olacaktı. "Eyvah!" dedi içinden "Yarınki fizik sınavına çalışmam için zamanım gitti." Şoför otobüsün lastiğinin tamir edilmesi için lastikçiyi aramıştı. Yarım saat kadar sonra lastikçi geldi. Otobüsün lastiğini tamir etti ve otobüs garaja gitmek için yine yola koyuldu. Emre bu duruma sinirlenmişti ve içten içe üzülüyordu.

Garaja varınca saat 6'da kalkacak olan otobüse bindi. Otobüs birazdan kalkacaktı. Tam kalkarken son anda otobüseye, sol dizinden rahatsız olan bir teyze bindi. Emre oturuyordu. Otobüste boş yer yoktu ve Emre de kalkıp teyzeye yer vermemişti. Teyze Emre'nin yanından geçerken yanlışlıkla Emre'nin ayağına bastı. Emre de öfkesini kontrol edemeyip o anki sinirle teyzeye bağırılmaya başladı. Teyze hiç sesini çıkarmadan arkaya doğru gitti ve ayakta yolculuk etmeye başladı. Herkes Emre'ye yaptığı saygısızlıktan dolayı ters ters bakıyordu. Daha sonra Emre'nin yanına Mahmut ve Ali adında ondan yaşça büyük abileri geldi ve Emre'nin kulağına, "Yaptığın çok ayıp, hem senden yaşça büyük hem de dizinden rahatsız bir kadın, sen ona saygısızlık yaptın, bağırdın. Senin annen ya da anneannen, babaannen olsa onlara böyle bir şey yapılmasını

ister misin? Sana bunu hiç yakıştıramadık!” dediler ve yerlerine doğru ilerlediler.

Hatasını anlayan Emre, teyzeden nasıl özür dileyeceğini düşündü ve bir yol bulup hemen harekete geçti. Teyzenin yanına gidip elini öptü ve, “Özür dilerim teyzeciğim, sana yapılmaması gereken hareketler yaptım, söylenmemesi gereken sözler söyledim, o an biraz kızgındım ve üzülmiştim. Beni affedebilecek misin?” dedi ve teyze de, “Evladım bak, yaptığın ayıp ama buraya gelip benden özür dilediğin için seni affediyorum. Bir daha ne bana nede bir başka büyüğüne böyle davranma, bunlar hoş şeyler değil.” dedi ve Emre de ona, “Biliyorum teyzeciğim, biliyorum hatamın farkındayım ama sana söz, bir daha kimseye böyle davranmayacağım.” dedi ve teyzeyi kendisinin kalktığı koltuğa götürdü ve onun oraya oturmasına yardımcı oldu.

Daha sonra teyze hangi durakta indiyse Emre de o durakta indi ve teyze ne kadar, “Bırak oğlum, ben götürürüm, senin taşımana gerek yok.” dese de Emre, teyzenin poşetlerini bırakmadı ve evine kadar götürdü evine varınca poşetleri bırakıp teyzenin bir daha elini öpüp helallik istedi ondan. Ardından, eve doğru yürümeye başladı.

Eve vardığında annesin neredeydin, sorusuna başından geçen olayları anlattı ve annesi ona, “Bir daha kimseye böyle bir saygısızlık yapma ama bu yapmış olduğun davranış da beni mutlu etti. Teyzeye saygısızlık yapman değil tabii ama sen yaptığın saygısızlığı kendine yakıştıramayıp gidip özür dilediğin için aferin!” dedi ve Emre de fizik sınavına çalışmak için odasına gitti.

Mehmet KAYA

Kardeşim

Soğuk kış zamanında Toronto'da arabamla iş yerime doğru gidiyordum,her zamanki gibi bir gündü, arabamı sağa doğru kırdım, birden yola küçük bir geyik yavrusu atladı.Frene bastım, arabamın arka tekeri kaydı ama son anda arabam durdu,arabanın sol köşesi geyiğe sadece dokundu.Hem geyik hem ben ucuz kurtulmuştuk.Aklıma takılmıştı birşey, unutmuş gibiydim, düşünmedim, yoluma devam ettim.

İş yerime sonunda vardım,günüm birden normal günden sanki önemli bir güne dönüşecek gibime geliyordu, yine benim aklımdan geçen boş birşeydir diye düşündüm.Sonunda gelip koltuğuma oturabildiğim için mutluydum, klasik günüm işte devam ediyor.Aklıma takılan tiyatro cinayeti hakkındaki dosyaları incelemeye başladım. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim Barry gelip:

-Hey Carla,akşam bir şeyler içmek için toplanacağız ne dersin?

-Ehm... Neden olmasın tabii ki gelirim.

-Oh,gerçekten mi? Harika, o zaman iş çıkışı buluşur mekâna gideriz tamam mı?

-Eh. Tabii,tabii

-Görüşürüz Carla.

-Görüşürüz...

Aslında gerçekten yorulmuştum belki de hiç kabul etmemeliydim.Aman neyse, artık çok geç.İş çıkışı biraz Barry ve değilerini bekledim ki çok da uzun sürmedi, hemen geldiler beklediğimden daha az kişi vardı: Barry,Adrienne,Daisy,Aiden ve Matthew. Matthew? Matthew, yaklaşık 3 aydır görmediğimizuzun boylu, siyah saçlı, koyu kahverengi gözlü erkek kardeşimdi çok şaşırdım:

-Matthew?! Nerelerdeydin? Haber bile vermedin, seni küçük ucube, deyip kafasını elimle sıkıştırıp bastırdım.Matthew'la ben hep böyleyizdir.Matthew, ben 11 yaşındayken doğmuştu, çok tatlı bir

bebekti,ben büyürkenoda arkamdan geliyordu; o büyürken her zaman ona yardım ettim, onu kolladım. Sonunda evden ayrılınca ayrı kaldık, haftada bir görüşmeler,iki haftaya,1 aya hatta 3 aya kadar çıkmıştı.E,tabii oda büyüdü ben de 35 yaşıma bastım artık. O da 24 olmuştu bile. Nede çabuk geçmişti zaman, galiba yaşlanmışım. Neyse, konumuz bu değildi. Uzun boyuyla bana eğilip sarıldı ve:

-Nasılsın Carla, dedi.

Ne çabuk büyüüp de bana isimle seslenmeye başlamıştı bozuntuya vermedim:

-Ölüyorum 3 aylık ömrüm kalmış, doktor hayatının sonunu eğlenerek yaşamamı söyledi.

-Öyle şeyler deme, sevmediğimi biliyorsun!

-Hadi ordan! Neyse, hadi gidelim artık.

Gecenin sonunda eğlenmişim, uzun zamandır böyle keyifli bir gün yaşamamışım. Biraz da fazla kaçırmışım galiba yürüyemiyordum adeta.Her zaman benim kolladığım Matthew, şimdi beni evime getirmişti, galiba gerçekten büyümüşü. Asansöre kadar eşlik etti:

-Nerede kalacaksın?

-Bir otele gider oda tutarım, sıkıntı yok.

-Boş yapma Matthew, hadi yukarı, deyip onu asansöre ittirdim. bir şey diyemeden gelmek zorunda kalmıştı, bu taktiği hep kullanıyordum, seviyordum.

Sonunda katıma geldik kapı açtım.Ayakkabılarımı ve ceketimi çıkardım doğruca yatağıma gidiyordum ki telefonum çaldı bakmak için telefonumu çıkardım,ışığı gözümü aldı, bir süre arayanı görmedim. Ardından, gözlerim ışığa alıştı, baktığımda arayan Barry'nin kız arkadaşığıydı, açtım:

-Alo?

Bana ağlamaklı bi sesle:

-C-Carla Barry ,Barry'e bir şey oldu!

-Ne oldu?

- B-bıçaklandı.
- Ne?! Kim,neden bıçakladı?
- Bi-bilmiyorum, kapüşonlu ve maske giyiyordu, görmedim.
- Tamam, nerdesiniz şuan, hangi hastanedesiniz
- Toronto General Hospital'le gidiyoruz, ambulanstayız.
- T-tamam geliyorum, hemen diğerlerine haber verdin mi?
- Ha-yır Barry'nin en eski arkadaşlarındansın, hemen seni aradım.
- Güzel, yarına kadar bekleyelim, korkutmaya gerek yok.
- Hızlıca ceketimi ve ayakkabılarımı giydim, yola çıkacaktım ki arkamdan kalın bir ses bana seslendi:
- Benide bekle,hemen hazırlanıyorum, yalnız gitme.
- Tamam hızlı ol.

Meriç ŞENOL

Dikkat Aşk Çıkabilir

Açelya:

-Merhaba. Uzun, zor ve yorucu bir yolculuktan döndüm.

Hayatımın serüvenini yaşadım. Bu yolculuk neye mi yaradı? Çıkardı bütün eksikliklerimi ortaya, sınıadı tüm bedenimi ve ruhumu! Yargıladı tüm geçmişimi. Aşılmaz gibi görünen engellerin, sınırların, sevginin gücüyle aşılabileceğini gördüm. Uzun acılardan ve zorlu savaşıardan sonra ortaya çıktı, önümdeki aydınlık günler. Kanser hastalığımı nasıl mı atlattım?

On dokuzuncu yılımın kış aylarının sonunda annem depresyonda olduğuma karar verdi; muhtemelen evden nadiren çıktığım, yatakta oldukça fazla vakit harcadığım, seyrek olarak yemek yediğim ve son derece bol olan boş vaktimin oldukça büyük kısmını ölümü düşünerek geçirdiğim için. Fakat annem tedaviye ihtiyacım olduğuna inandığı için beni düzenli olarak doktoruma götürürdü. Doktorumuzun oluşturduğu bir grup var. Bu grupta farklı sıkıntıları bulunan hastalar bulunuyor. Ben gitmek istemesem de annem beni zorlardı. O günde beni doktoruma götüreceğini ve hazırlanmamı söyledi. Gitmek istemediğim için hazırlanmadım. Yanıma geldi, yatağımdan çıkardı:

-Hazırlanmayacak mısın, diye sordu. Hazırlanmayacağım, dedim.

Tamam, o zaman böyle geliyorsun, diyerek beni pijamalarımınla dışarı çıkardı, arabaya bindik. Kliniğe gelmiştik. Beni odama götürdü. Doktorum beni görünce sevinmişti. Yerime oturduğumda gruba yeni bir kişinin katıldığını gördüm. Ona baktığımı fark edince:

-Adım Can, yirmi yaşındayım. Bir buçuk yıl önce osteosarkoma yakalandım, bu günde buraya doktorumun ısrarı üzerine geldim, dedi.

Doktorumuz konuşmaya başladı. Hayatımızı en güzel şekilde yaşamamız gerektiğini, ufacak şeylerden mutlu olmayı öğrenmemizi, kendimizi salmayıp hayatımızı yaşamamız gerektiğinden bahsetti. Ara

sıra ögütlerde verdi. Bazen ufak şakalarla bizi güldürdü. Ben o sırada Canı'ı izliyordum. Kumral saçları, mavi gözleri vardı. Çok yakışıklıydı. Sonra kendime baktım. Deli gibi pijamalarla geldim, saçım başım dağınık. Birden Can'ın bana baktığını fark edince ona bakmayı kestim. Kesin ne kadar komik olduğumu düşünüyordur diye düşünürken zamanımız dolmuştu. Odadan çıkarken Can da arkamdan geldi ve kulağıma ne kadar güzel olduğumu fısıldadı. Dalga geçtiğini düşünerek odadan hızla çıktım. Eve gittiğimde sadece onu düşündüm.

Sabah erkenden kalktım. Kahvaltımı yaptım, duşa girdim, en güzel kıyafetlerimi giydim, makyajımı yaptım. Annem odama geldiği zaman beni öyle görünce şaşırmış olmalı ki beş dakika boyunca öyle kaldığı yerden beni izledi. Klidinliğe gitmek için arabaya bindim. Odama kadar bırakacaktı ki ben istemedim. Bunada şaşırmış olacak ki bana bakakaldı. Ben odaya gittiğim an Can'a baktım. Ama yoktu. Bende yerime oturdum. Can geldi, birden rahatsızlandığım için geç kaldığını söyledi ve yerine oturdu. Birden sandalyesini yanıma çekti ve gülmeye başladı. Can:

-Ya cidden benim için bu kadar hazırlanmana gerek yoktu. Ben seni pijamalarla da sevmiştim.

Sanki onun için hazırlanmışım. Aslında onun için hazırlanmışım ama olsun.

-Bak, dedi. Kendine çekidüzen de verdiğine göre şimdi hayatın tadını çıkarma vakti, dedi. Bugün çıkışta kafeye gidiyoruz, itiraz istemem, deyip sandalyesini yerine çekti.

Çıkma zamanımız gelmişti. Acaba kafeye gideceğimizi unuttu mu diye düşünürken yanıma geldi hadi gidiyoruz, dedi. Beni çok sevimli bir kafeye götürdü. Uzun süre sohbet ettik. Bunda sonra çıkışta beraber oturuyoruz, dedi. Bende kabul ettim. Bir süre sonra hafta sonlarında buluşmaya başladık. Can'la buluşmak bana çok iyi geliyordu. Hayattan zevk almaya başlamışım. Bir dahaki buluşmamızda bana bir şey itiraf edeceğini söyledi. Biz yine buluşmuştuk. Bana ne söyleyeceğini merak

ediyordum. Bana iltifatlar etmeye başladı. Beni ne kadar çok sevdiğini, birbirimizle ne kadar iyi anlaştığımızdan söz ettikten sonra sevgilim olur musun, diye sordu. Uzun bir süre bir şey diyememiştim. Sonunda ağızımdan evet, lafı çıkmıştı.

Onunla o kadar güzel vakit geçiriyordum ki onun sayesinde hayata yeniden bağlanmışım. Artık ölmeyi değil yaşamayı planlıyordum. İkimizde hastalığı iyiye gidiyordu. Çok mutluyduk. Beni yeniden hayata döndürmeyi başarmıştı.

Afra FINDIKLAR

Pişmanlık

Bazen uyumadan önce, bazen de yolda yürürken bazen de boş zamanlarımda düşünürüm yaptığım hataları. Nedense aklıma başarılı olduğum şeyler gelmezde hatalarım, pişmanlıklarım gelir. Geçmişim önemlidir benim için, hatalarım şimdiki karakterimi bir dayanak bir temel oluşturur diye düşünürüm hep. Ama o hatalarımı düzeltmek isterim nedensizce.

Geçen günlerden bir gün uyuyamadım. Lisenin ilk yılı kendimi hatırladım. Kendime güvenmiyordum ama benden özgüvenliside yoktu, çok küçüktüm ama hayata atılmak için yaşıım gelmişti. Kendimde olan bu dengesizlik bir türlü bitmedi ki lise 1'in sonunda tatile girdiğimizde ufak bir iş deneyimi başlatım. İnternet sitesi açıp onun üzerinden yürüdüm. Biraz başarılı olunca bende oluşan dengesizlik yerine, "Ben yaparım,okumaya gerek yok." gibi şeylere itti. O zaman okulu bırakma kararı aldım.

Başlarda herşey güzeldi ama sonra durum kötüleşti,yaptığım site kullanılmamaya başlanmıştı. Sebebini anlamam zor olmadı. Benim eksiklerimi kapatan yeni siteler vardı. O zaman kendini geliştirmenin, yeni şeyler öğrenmenin önemini anladım. Okulla her istediğime daha çabuk ulaşabilirdim. Daha iyi yerlerde olabilirdim, benim için hatırı sayılır derecede büyük bir hata olmuştu.

Ama bu hatamın çok iyi bir yönü de oldu ki okulsuz, kendi kapasitemle bir yerlere gelebildim, daha uzun ve yorucu bir yoldu ama okul herşey değildi. Not kaygısı çekmek yerine uzun dönemeçli yolları tercih ettim. Şimdi yaptığım herşeyin sonucu olarak belkide 36 yaşında bir milyonerim.

Duygu GÜNEŞ

Doğruluk Kazandırır

Ali, arkadaşları tarafından dürüst olarak bilinirdi. Geçenlerde yolda bir cüzdan bulmuş ve sahibini arayıp cüzdanı teslim etmişti. Ali aynı zamanda yalan söylemeyen biriydi. Ucunda sıkıntı çekmek bile olsa yalana başvurmazdı.

Bir gün öfkesi ile meşhur Kâzım Öğretmen, tüm sınıfa kızmış ve bir haftalık ödevi bir günde vermişti. Ödevin ertesi güne yetişmesi gerekiyordu. Bazı öğrenciler ödevi yapabildiği kadarıyla yapmayı denediler. Bazısı ödevin üçte birini, bazıları ise ancak dörtte birini yapabilmışti. Nasılsa yetiştiremeyeceğim, diye ödevi yapmayanlar da vardı. Ali de bunlardan biriydi. Ali, dürüsttü ama pek çalışkan bir öğrenci değildi.

Ertesi gün Kâzım Öğretmen öğrencilerin defterlerine tek tek baktı. Tahmin ettiği gibi sınıfta ödevi tam anlamıyla yapabilen yoktu. Fakat birisi ödevi neredeyse tamamlamıştı. Bu, tembelliği ile tanınan Sevil'di. Kâzım Öğretmen, bu durumdan işkillendi. Sevil, en basit ödevleri bile yapmayan notları düşük biriydi. Bir gecede bu kadar ödevi nasıl yapmıştı? Gece sabaha kadar uyumayıp ödevi yapmaya çalıştığını söyleyen Sevil'e Kâzım Öğretmenin inanmadı. Defterini inceleyince son sayfalardaki yazı stilinin farklı olduğunu gördü. Sevil, ödevini annesinin yaptığını itiraf etmek zorunda kaldı.

Bir süre sonra sıra Ali'ye geldi. Ali, ödevinin tek satırını bile yapmamıştı. Kâzım Öğretmen bunun nedenini sordu. Ali mazeret aramaya gerek duymadan doğruyu söyledi:

-Ödevi yetiştiremeyeceğim için hiç başlamadım!

Kâzım Öğretmen önce şaşırды, daha sonra yüzünde gülümseme belirdi:

-Ödevini başkasına yaptırmak yerine doğruyu söylemek daha

iyidir. Sana bugün eksi vermiyorum, kızmıyorum da. Çünkü fazla ödev verdiğimin farkındayım. Bugün doğruyu söyleyen kimseye eksi vermeyeceğim.

Hilal EROĞLU

Bir Sevda Uğruna

Kadın yirmi yedi yaşında... Yüreği,karbeyaz soğuklara terkedilmiş,ama inat bu ya, hâlâ sınımsız. Adamın yaşı otuz...Onca zorluk ve terkedilmişlik içinde yüreği hâlâ on yaşındaki bir çocuk gibi temiz ve saf.

Yıkık ve harabe evde oturmakla meşgul olan o genç adam o gün yine ekmek parasını çıkarmak için hazırlanmaya başladı. O gün her zamankinden huysuz ve mutsuz şekilde çıktı evinden. Dünün yorgunluğunu üzerinden atamamış olacak ki bir durağa geçip otobüs beklemeğe başladı. Otobüsü beklerken aklına takıldığı o 10 yıl önceki uğruna canına verebileceği kadın ne yapıyordu acaba? Düşünmeden edemiyordu. O masmavi gözlerini,sarımtırak buğday rengi tenini,sıcacıklarini,upuzun saçlarını daha dün gibi hatırlıyordu. İçinden geçirdiği “Ah keşke yanbaşımdaydı.”sözcüklerini dışından söylemiş olacak ki yanındaki bey dik dik bakarak karşılık verdi. Dik dik bakışlarına aldırış etmeden düşünmeye devam eden adam, otobüsün geldiğini farkederek cüdanından çıkardığı parayı şöföre uzattı. Boş bulduğu bir koltuğa oturarak yine aklına on yıl önceki sevdiği geldi. Düşünmeden edemiyordu. Belli ki hâlâ içinde ona karşı bir şeyler vardı .İneceği yere geldiğinde oturduğu koltuktan kalkıp otobüsten indi.

İş yerinden içeri gireceği sırada on yıl önceki koku , on yıl önceki ses tonu tam yanındaydı adeta. Ama yüzünü çevirip ona bakmaya o kadar çok korkuyordu ki yine çok seversem ya yine giderse diye. Ama ne kalbine ne de yüreğini engel olabildi. Ve işte, o on yıl önceki yüreği karbeyaz soğuklara terk edilmiş, ama hâlâ sıcak olan o kadın. O masmavi gözleri, upuzun saçları hiç değişmemişti sanki. Kadında karşısındaki adamı tanımış olmalı ki gözlerini ondan ayıramıyordu. Adam sevdiği kadını görünce hiçbir şey yapmadan sadece o on yıl önceki anıları şimdi yaşar gibi duruyordu. İşte o an adamın gözleri kalbiyle bir

olmuş kaldırıma çökmüş ağlıyordu. Kadın yanına çökerek, “Sen, sen o değil misin, o on yıl önceki onca zorlukla terk edilmişlik içinde beni seven adam?” Evet, oydu sadece ikisi de inanamıyordu bu şekilde karşılaşacaklarına. Adam, “Evet, ben oyum hâlâ seni canından çok seven o adam benim, bugün bana bir şans ver de sahilde oturup konuşalım.” diyebilmişti sadece. Kadın, “Tamam, akşam sekizde seni Sarıyer sahilinde bekliyor olacağım, al buda numaram. “deyip adamın eline bir kağıt tutuşturmuştu.

Adam, apar topar iş yerini açıp gelecek müşterileri beklemeye başladı. Onun için bugün büyük gündü, sevdiği kadın için gül almalıydı. O yüzden bugün daha istekli, heyecanlı çalışmaya başladı. Elinde parası ne varsa ne yoksa güllere verecekti. Saatler saatleri kovaladı akşam üstüne doğru dükkânı kapattı. Hemen yan tarafındaki çiçekçiden iki deste gül alıp sahilin yolunu tuttu. Ama içimde bir huzursuzluk, tedirginlik vardı. Belkide sevdiği kadını orada göremeyecek olmanın verdiği tedirginlikti kim bilir?

Adam elindeki iki deste gülle sahile koşarak geldi. Gözünü şöyle bir sahilde gezdirdi, aradığını göremeyince ilk gördüğü banka oturup sevdiğini beklemeye başladı. Saat daha sekiz olmamıştı ne de olsa. Elindeki güllere baktı aşk,sevgi,huzur,mutluluk kokuyordu. En önemlisi de o on yılın verdiği hasret kokuyordu. Yine sevdiği kadını düşünmeye başladı. Ne zaman onu düşünse kalbi yerinden çıkarcasına atıyordu. Adam, kolundaki saate telaşla baktı, saat sekizi geçmişti, ne giden vardı ne gelen. Çok mutluydu oysaki hemen üzülmemeliydi. Biraz daha beklemeye karar verdi. Dakikalar peşpeşe ilerliyordu. Ama sevdiği kadını hâlâ görememişti. Sevdiğinin verdiği kâğıt aklına geldi, hemen elini cebine atıp kağıtta yazan numarayı telefonuna tuşladı. Çalışıyordu ama açan yoktu. Bir kez daha şansını denedi, yine açan yoktu. Yıkılmış ve bir o kadar da çaresiz şekilde oturduğu banktan kalkıp evin yolunu tuttu oysaki güvenmişti bugün ona. Kendinden emin konuşmuştu, bugün geleceğim, demişti gelmemişti. Belki de gelememişti...

Elinde tuttuğu telefonu telaşlı telaşlı almaya başladı. O numara arıyordu. Sevdii kadını arıyordu. Telefonu açtığı gibi arkadan gelen ambulans sesini ve “Aılın ağır yaralı!” kelimelerini duyabiliyordu. Telefondaki bir başka kadın, “Bugün sizin yanınıza gelecekti, hatta sizin olan o on yıl önceki kolye de vardı boynunda. Bugün size sizi sevdiğini söyleyecekti ama olmadı.” dedi. Kulağında tuttuğu telefonu sert bir şekilde yere fırlattı, yine o kaybetmişti yine o yıkılmıştı. Ama sevgisi sevdiği kadınla birlikte ölmemişti. Seviyordu, sevgisini kalbine gömmüştü...

Sudenaz ARSLAN

Azim

2000 yılının başında Bursa’da 7 yaşında Faruk diye bir çocuk vardı. İsteddiği bir hayali vardı Faruk’un. Bir şirket kurmak istiyordu fakat kasabasındaki herkes onun bunu başaramayacağını söylüyordu. Annesi bile “Oğlum ne diye şirket kurmak istiyorsun? Sen doktor ol.” diyordu. O da ısrarla “Ben doktor olmak değil, istediğimi yapmak istiyorum.” diyordu. Tabii okulda da onunla “şirket kuracakmış” diye dalga geçiyorlardı.

Bu yüzden küçük yaşta işe gitmeye ve ağır işlerde çalışmaya başladı. Kazandığı paranın yarısını biriktiriyordu Faruk. Günler, aylar hatta yıllar geçti. Artık, Faruk 20 yaşına basmıştı. Ailesi hâlâ bu işten vazgeçsin diye ısrar ediyor, o ise yılmadan azimle devam ediyordu.

Aradan beş sene geçti. Sonunda hayalini kurduğu şirketini açtı. Bir ayda çoktan üç çalışanı olmuştu bile. Dört ay geçtikten sonra bir ürün üretmeyi başarmışlardı. Fakat işler iyi gitmemiş ve kimse ürünü almamıştı. Faruk, şirketi kapatmaya karar verdi. Aradan aylar geçti. Faruk bir yerde işçi olarak çalışıyordu.

Bir gün şirketi tekrar kurmaya karar verdi. Bu sefer, ürününü geliştirerek tekrar piyasaya sürdü. Ürünü bu sefer çok tuttu ve şirketini geliştirmeye başladı. Birkaç yılda yörenin en zengin adamı oldu. Başarısının kaynağını soranlara da: “Hayat karşınıza ne kadar engel çıkarırsa çıkarırsın azmedip üstesinden gelmelisiniz. Çünkü yapamayacağınıza inanırsanız o iş daha da güçleşir ve yapamazsınız. Yapabileceğinize inanın ve azmedin.” diyordu.

Sedat DİRİLİ

Not

Sera, okuldan çıkmış, yağan yağmurda durağa doğru ilerliyordu. Bugün beden dersi olduğundan ayağında spor ayakkabısı vardı. Ayağında botları olmadığı için bir yandan yakınıyor, bir yandan da çalan telefonunu arıyordu. Arayan annesiydi fakat otobüsü kaçırma endişesiyle durmadı otobüse binince bakarım, diye düşündü.

Neyse ki durağa gelmişti ama otobüsü çoktan kaçırmıştı yarına yetiştirmesi gereken o kadar çok ödevi vardı ki tek derdi bir an önce eve gitmekti. Az önce çalan telefonunu unutmuş, Çantasından çıkardığı havlusu ile saçlarını kurutmaya çalışıyordu çünkü bunu o kadar iyi bir şey de hasta olabiliyordu. Saçlarını kurulumıştı ve oturmuş yarım saat sonra gelecek otobüsü bekliyordu, nihayet aklına telefonu gelmişti. Çantasındaki kitapları boşaltmış hâlâ telefonunu arıyordu. Sonunda bulmuştu, çantasının yan gözünde idi. Bir de ikiye katlanmış üstünde Sera'ya, yazılı bir kâğıt bulmuştu. Kağıt ne kadar dikkatini çekse de ilk önce annesini aramak daha cazip gelmişti çünkü genelde o annesini arardı. Annesini aramış ama ulaşamamıştı tam çantasında bulunduğu kağıdı açacağı sırada otobüs gelmiş ve hızla otobüse binmişti. Otobüs o kadar doluydu ki adım atacak yer bulamamıştı zar zor arkaya doğru ilerledi. Evinin arka sokağındaki kırtasiyeye bakınıyordu, nihayet yaklaşmıştı durakta diye seslenip kapıya yaklaştı. Otobüsün o daraltıcı havasından kurtulmuş evin yolunu tutmuştu çok gecikmişti annesinin balkonda olacağını düşünüp kafasını kaldırmıştı ama kimseler yoktu zile bastı... tekrar bastı, açan olmadı annesini tekrar aradı:

-Sera neredesin kızım?

-Eve geldim anne asıl sen neredesin?

-Çok yağmur yağdığı için seni okuldan almaya gelmiştim,

telefonlarıma da cevap vermedin zaten merak ettim.

-Özür dilerim anne seni bekliyorum anahtarımı almamışım.

-Aferin, aferin kapının önünde bekle hiçbir yere ayrıлма.

Tamam bile diyemeden telefonu kapatmıştı anlaşılın çok kızdı, yine de asıl aklını kurcalayan o kağıtta ne yazıyordu? Sonunda kağıdı açabilecek fırsat bulmuştu, ilk defa böyle bir kağıt alıyordu o kadar heyecanlanmıştı ki eli ayağına dolaşmıştı, açtı ve sadece bir cümle yazıyordu: Seni seviyorum

Acaba bu not kimden geldi diye düşündüğü sırada köşeyi dönen annesini gördü notu çantasına koyup ayağa kalktı. Annesi;

-Niye böyle yapıyorsun, daha erken arayamadın mı, diye sorgulayıp çantasındaki anahtarları arıyordu.

-Anne ne yapayım hem telefonumu bulamadım hem de otobüsü kaçırmak istemedim. Eğer bir daha böyle bir şey olursa tavrım böyle olmaz. Tamam annem bir daha olmaz.

Gönül hanımın yüzündeki o hafif tebessüm Sera'nın içini ısıtmaya yetmişti. Sera hemen odasına geçip düşünmeye başladı. Acaba kim?

Hemen yarın olmasını istiyordu çünkü illa ki okula gidince bir şeylerin belli olacağını düşünüyordu. Bir an için gözleri saate kaymıştı çok geç olmuştu, sayıklanarak ödevlerinin başına oturdu. O kadar yorulmuştu ki gözleri kapanıyordu, neyse ki çok başarılı bir öğrenci olduğu için bitmesine çok az kalmıştı. Nihayet bitmişti artık yatağına geçti direk uykuya daldı. Sonunda o çok istediği perşembe günü gelmişti, kahvaltısını yapıp okula gitmek için hazırlanmıştı.

Okula gelmişti herkes ona bakıyordu, bunda bir iş var diye düşünmüştü, zaten bu yüzden tüm heyecanı yerle bir olmuştu. Bunun bir oyun olduğunu anlayıp sırasına geçmişti, sıra arkadaşı Mine ona bu ufak oyunu anlatıyordu. Meğerse aynı not onda da varmış Sera yüzündeki o sahte gülümsemesi ile dersini dinlemeye koyuldu.

Sude YÜZER